

Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2015

(Lý Hồng Chí, 14 tháng Năm, 2015)

(Toàn hội trường đứng dậy, vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh Sư phụ)

Chào tất cả! Mọi người hãy ngồi đi. Rất nhiều người đến đây, tu luyện Đại Pháp khiến mọi người tới gặp nhau [hôm nay]. Các đệ tử Đại Pháp, vì để hoàn thành sứ mệnh lịch sử, mỗi người đều đang làm những việc mà bản thân mình cần làm. Đương nhiên, có [vị] tinh tấn, có [vị] không tinh tấn lắm, đó cũng là bình thường. Là một đoàn thể những người tu luyện, nếu đều tinh tấn như vậy, thì mới không bình thường. Dù sao đi nữa, làm đệ tử Đại Pháp mà nói, chúng ta là cần hoàn thành những việc mà mình cần làm. Nếu những việc này mà đệ tử Đại Pháp đang làm, ở một tương lai không xa sẽ thật sự phát sinh, thì bây giờ, mọi người làm chưa tốt điều gì là sẽ hối hận, quả thực sẽ hối hận. Có nhiều điều mà nguyên chư vị vốn cần làm, mà chưa làm được tốt, người mà chư vị cần cứu, mà chưa được cứu, ấy mới là đại sự.

Tất nhiên muốn làm các việc này cho tốt, thì cá nhân tu luyện phải tốt, do đó tu luyện đã thành cái gốc của mỗi cá nhân chư vị. Vô luận chư vị làm bất kể hạng mục cứu người nào, [một khi] tách khỏi tu luyện, thì chư vị sẽ phát hiện rằng, chư vị càng ngày càng ‘thường nhân hoá’, phương thức suy nghĩ vẫn đề và làm các việc đều sẽ càng ngày càng ‘thường nhân hoá’. Nếu chư vị vẫn luôn ở trong Pháp, luôn luôn không buông

lông tu luyện bản thân, thì chư vị sẽ phát hiện rằng tất cả những việc chư vị làm đều quả thật như một người tu luyện đang làm. Đó là cái gốc, là bảo đảm căn bản để có thể hoàn thành sứ mệnh của đệ tử Đại Pháp, thế nên chư vị không được ly khai Pháp, vào lúc nào cũng không thể buông lơi tu luyện chính mình. Ở xã hội quốc tế rất nhiều hạng mục [công việc] của đệ tử Đại Pháp là rất bận. Muốn làm tốt các việc trong hạng mục, khiến hạng mục ấy có thể có sức mạnh cứu người, thì cần làm cho tốt hơn, để tâm nhiều hơn, dành thêm thời gian hơn. Đã là như vậy, thì đối với tu luyện của bản thân mà nói, là sẽ thể hiện là không còn thời gian. Nhưng dù thế nào, thì mọi người đều cần phải tranh thủ thời gian tu luyện, đều phải dành thời gian học Pháp.

Tất nhiên, tu luyện mà, chừng nào chư vị là người tu luyện, thì tất cả các việc chư vị làm đều có quan hệ trực tiếp với tu luyện, kỳ thực cũng đã chính là con đường tu luyện của chư vị rồi. Tất cả các việc chư vị làm đều hoà vào con đường tu luyện ấy của chư vị. Dẫu chư vị là trong công tác tại xã hội, hay là trong hạng mục Đại Pháp, hay là trong cuộc sống hàng ngày, thì đều có tu luyện của chư vị quán xuyên vào, nhất định là như vậy. Đương nhiên như tôi vừa giảng, tôi nói rằng là có [những vị] tinh tấn, và có [những vị] không tinh tấn; có [những người] có thể ý thức được trách nhiệm trọng đại khi làm sinh mệnh đệ tử Đại Pháp này, có những người không ý thức được mạnh mẽ đến thế. Tất nhiên tôi nghĩ rằng, làm đệ tử Đại Pháp mà nói, vô luận thế nào chư vị cũng không thể phóng túng bản thân mình. Mấy năm trước điều mà tôi lo nhất là, [khi] bức hại rất nghiêm trọng, rất nhiều người vẫn không thể phối

hợp với nhau cho tốt trong các hạng mục Đại Pháp. Rất nhiều việc vì qua tranh luận của chư vị mà bị làm lỡ dở cả, rất nhiều việc đều bị nhân tố tà ác lợi dụng cái tâm tranh hơn thua rất mạnh của chư vị mà phế hỏng rồi. Hiện nay mọi người đều ý thức được vấn đề này, rất nhiều việc chỉ cần cảm thấy khả dĩ thì mọi người về cơ bản là đều đi thực hiện. Rất nhiều việc tuy chưa được chu toàn, nhưng là đệ tử Đại Pháp mà nói, thì đó chẳng phải là lưu lại không gian để bản thân chư vị tu luyện sao? Bản thân mình làm sao khiến những gì chưa toàn diện, hoặc chỗ nào mà chư vị cảm thấy còn chưa hoàn thiện, thì bản thân mình hãy thực hiện những chỗ đó cho tốt, đó chẳng phải lưu lại cho chư vị? Đó chẳng phải chư vị chính là nên tự thân đi làm đi?

Chư vị trong việc bán vé Thần Vận, rất nhiều người cũng là biểu hiện như thế. Lúc ban đầu là có tranh luận, cũng có biểu hiện ra những tiêu cực, đa số là bảo làm thì làm, cũng không hoàn thành một cách thiết thực. Nhưng mà từng phút từng giây của sinh mệnh chư vị đều nằm trong tu luyện, chư vị là đang lãng phí chính mình, trên con đường tu luyện của chư vị thì chư vị đang lãng phí thời gian hữu hạn, chứ không đi cho tốt con đường của mình. Cần phải hết sức thiết thực mà thực hiện cho tốt những việc mà chư vị cần làm, thế mới là xuất sắc. [Còn] bảo làm thì đi làm, nhưng mà, từ thái độ làm việc, [từ] vấn đề như thế nào mới có thể cứu người, thì chư vị chưa hề suy xét một cách thiết thực, đây là vấn đề tu luyện.

Đương nhiên cũng là làm hết sức, nhưng mà, việc cứu người không hề đơn giản vậy đâu. Cụ thể lực cảm thấy rằng, những gì chư vị hoàn thành quá dễ dàng thì

sẽ không có uy đức, cho nên tạo ra những khó khăn cho chư vị. Những việc dễ dàng quá thì ai cũng làm được, còn cần đệ tử Đại Pháp làm chi? Còn cần chư vị thực hiện làm gì? Vì vậy ở biểu hiện thì chư vị làm các việc là có khó khăn, thế mới có thể thể hiện tu luyện, và quả thực cũng là như thế, các đệ tử Đại Pháp mới thật sự thể hiện ra uy đức, điều người khác làm không nổi thì chư vị đã có thể làm rồi; trong hoàn cảnh rất khổ, bị đàn áp và đánh đập, thì chư vị có thể hoàn thành tu chính mình, đồng thời có thể đi cứu độ chúng sinh, điều ấy rất xuất sắc. Mà ‘cứu độ chúng sinh’ là việc gì? Mọi người nghĩ xem trong lịch sử có rất nhiều người nói phải cứu độ chúng sinh, lời ấy được nói ra rất dễ dàng, kỳ thực chư Thần đều cười họ. Ai thật sự dám đi cứu độ chúng sinh? Tất nhiên các vị nói mạnh miệng một chút là xong, chứ hỏi ai thật sự đi làm? Cứu sinh mệnh một người, mà người đó trên thân nặng gánh nghiệp lực lớn nhường ấy, người ấy tự thân có các loại các dạng quan niệm hậu thiên nuôi dưỡng mà thành, hỏi các vị làm thế nào tiêu trừ giúp người ấy? Những nghiệp lực mà người ấy nợ và các quan hệ nhân duyên với xã hội thì chư vị giải quyết thế nào? Hơn nữa đây là cứu chúng sinh, không phải chỉ một người, phức tạp phi thường. Đó là cái khó phải gặp khi cứu người. Tất nhiên những việc đó tuy phức tạp, [nhưng] những điều ở tầng sâu, thì có Sư phụ, cũng có chư Thần khác giúp đỡ; [còn] những việc bề mặt, khó khăn cũng rất lớn, những điều ấy vẫn là mọi người [chư vị] để tâm vào.

Chỗ khác biệt ấy giữa người tu luyện và người thường, từ bề mặt nhìn không có khác biệt gì. [Tôi] không nói rằng đã tu Đại Pháp, thì hôm nay chư vị chính

là như Thần rồi. Về hình dáng là không có thay đổi. Chư vị đi trên con đường [thành] Thần, thì thay đổi duy nhất chính là giữa chư vị và người thường là khác nhau về phương thức suy xét các vấn đề. Có những người mà về tu luyện xem ra rất tinh tấn, cũng đang học Pháp, cũng đang luyện công, nhưng, không hướng nội tâm, không hướng nội tâm ấy, mọi người nghĩ xem, đó chẳng phải chính là người thường mà. Người thường có ai hướng nội tâm chăng? Trong người thường nào có ai hướng nội tâm? Đụng phải bất kể mâu thuẫn nào, ta cũng phải nghĩ xem bản thân ta sai ở đâu, thực sự nghĩ minh bạch rồi, thì nói xin lỗi rõ với người ta. Nếu chư vị [làm thế] ở Trung Quốc, thì người ta sẽ bảo chư vị mắc bệnh tâm thần, vì đạo đức của toàn thể xã hội ấy đã bị tà đảng phá hoại rồi, người thường họ sẽ không suy xét vấn đề kiểu như thế, đụng phải mâu thuẫn thì đều chỉ trích đối phương, cuối cùng càng ngày càng gay gắt. Đã là đệ tử Đại Pháp thì không thế.

Đương nhiên cũng là có [người] tinh tấn, và [người] không tinh tấn, cũng có học viên mới, vì vậy rất nhiều người khi đụng phải mâu thuẫn thì nhất thời không vượt qua được. Nhưng nhờ học viên cũ giúp đỡ, hoặc không ngừng học Pháp, sẽ từ từ minh bạch ra. Tu luyện mà, sẽ dần dần biết được, ‘Ồ, tôi cần hướng nội tâm, cần tìm khuyết điểm của mình, nơi thiếu sót của mình, bản thân mình còn chỗ nào chưa tốt, đã dẫn tới mâu thuẫn đó’. Ấy chính là chỗ khác biệt giữa người tu luyện và người thường. Ở bề mặt thì nhìn không ra. Là phản ánh ra từ nội tâm chư vị, thái độ của chư vị về mâu thuẫn mà chư vị đụng phải, đó là hoàn toàn khác hẳn. Nhưng mà, những lời thế này, trong cuốn «Chuyển Pháp Luân», tôi

trong các bài giảng Pháp khác, cũng thường hay giảng [thế], ấy cũng chính là để thường xuyên cảnh tỉnh cảnh tỉnh mọi người. Tu luyện mà, có những lúc không chú ý bèn quên mất, hoặc do tâm người thường quá mạnh, nên không nghĩ tới. Thế không được đâu, chư vị phải biết chư vị là người tu luyện.

Vậy đương nhiên rồi, về các việc cứu người mà đệ tử Đại Pháp làm, gặp người nơi xã hội người thường, cũng là đa dạng đủ loại. Mà đó chính là khó khăn của chư vị. Đừng quản xem người mà chư vị thấy về bề mặt có biểu hiện thế nào, có những [người] nghe theo lừa dối trong cuộc bức hại của Trung Cộng, duy trì thái độ rất bất hảo đối với Đại Pháp, thái độ đối với đệ tử Đại Pháp cũng rất không hay. Nhưng mọi người hãy nghĩ cho kỹ, những người đó đều bị đầu độc bởi lừa dối của Trung Cộng. Nếu đệ tử Đại Pháp đúng là sứ giả cứu người ở sự kiện cuối cùng này của nhân loại —tất nhiên các đệ tử Đại Pháp đều biết rõ rằng tại sao mình đang làm những việc này— mọi người hãy nghĩ xem, vậy Trung Cộng là gì? Chẳng phải chính là ‘con ma cuối cùng’ mà các loại dự ngôn trong lịch sử, và các loại tôn giáo trong lịch sử vẫn nói đến ư? Nó chẳng phải chính là để huỷ diệt nhân loại đúng không? Tất nhiên chúng ta thấy rất rõ ràng, chỉ là sự việc cuối cùng này được phân thành hai đợt mà làm. Đợt việc này chỉ phát sinh tại Trung Quốc, chứ không phát sinh toàn thế giới, [nhưng] độc hại của nó kỳ thực đã phát tán ra toàn thế giới rồi. Những [thông tin] lừa dối một chiều bức hại Pháp Luân Công, rợp trời dậy đất, các kênh thông tin toàn thế giới đều truyền tải những lừa dối của cuộc đàn áp. [Làm vậy] vào lúc bức hại Pháp Luân Công thời bấy giờ, thì cũng bằng như

tuyên truyền tà ác thay cho nó, hơn nữa hiện nay hải quan của rất nhiều quốc gia vẫn còn danh sách đen do tà ác Trung Cộng ban bố. Đương nhiên, những cái đó, đã là các phương tiện truyền thông và các cơ quan của xã hội tự do mà nói thì họ không phải là cố ý, chúng ta cũng rất rõ điểm này, nhưng tôi là nói rằng độc hại của nó đã phát tán khắp thế giới, có những cơ quan một số quốc gia vẫn còn đang tham chiếu theo mà không phân biệt thiện-ác.

Còn một [điều] nữa ấy là, loại bức hại này không như dạng thức mà người ta biết. Cứu người thì điều được cứu là bản chất con người, bản chất là phản ánh ở tư tưởng, ở tinh thần con người, [chứ] bề mặt thì không nhất định là quan trọng lắm. Nếu một người bị đầu độc, bị trúng độc về tư tưởng tinh thần rồi, thì sinh mệnh ấy thực sự đã hỏng rồi. [Tôi] không nói rằng một người kia sát nhân phóng hoả thì anh ta không thể cứu được nữa, không phải là ý ấy. Đó chỉ là hành vi bề mặt con người, người ấy có khi sẽ cải biến, bản chất vẫn chưa xấu đến thế. [Nhưng] sinh mệnh nào đã thực sự bị đầu độc, đã làm những điều xấu xa đối với Thần, với sứ giả của Thần, đó mới là nghiêm trọng. Tất nhiên, chúng ta là cứu người, còn tà đảng kia là lôi người ta xuống địa ngục. Chúng ta thấy [những người] có thái độ bất hảo về Đại Pháp, rất hung ác đối với đệ tử Đại Pháp, những người như thế họ kỳ thực cũng rất đáng thương. Thật ra họ cũng là bị đầu độc bởi lừa dối do Trung Cộng tạo ra, do đó họ mới làm như thế. Tất nhiên cũng có những người là theo đồng tiền chỉ dẫn. Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc [ai mà] chúng ta có thể cứu, kể cả những người như thế, thì chúng ta đều cần đi cứu. Tuy chư vị

thấy họ hiện nay biểu hiện rất ác, nhưng chư vị không biết, rằng ban đầu có lẽ họ cũng là một vị Thần rất thần thánh từ thiên thượng xuống thế gian làm người, đến để đắc Pháp này.

Bề mặt của con người thế gian là ‘bộ da người’ mà Thần tạo ra, chính là như một bộ y phục, hiện nay là chư Thần xuống đây đang mặc những bộ da người ấy, đa số là Thần đến từ thiên thượng. Vậy là người thế gian hôm nay chính là không hề đơn giản. Nên chúng ta chớ coi các nghề các nghiệp các loại người tại xã hội người thường, xã hội muôn màu muôn vẻ. Biểu hiện của một người vô luận là thế nào, nhưng bản chất của người đó ra sao, lại là một việc hoàn toàn khác. Thần tới thế gian làm người, mọi người hãy nghĩ xem, đã là Thần mà nói, họ chẳng phải biết xã hội nhân loại là trạng thái nào sao? Là hiểm ác, là đáng sợ. Họ dám buông bỏ Thần vị của mình, nhảy vào cõi người để làm người, chỉ dựa vào một điểm đó thôi thì đệ tử Đại Pháp cũng nên đi cứu họ. Đã là đệ tử Đại Pháp mà nói, tức là tựa như chư vị, có thể tới nơi đây, gánh vác sứ mệnh, trách nhiệm nặng nề nương ấy, chư vị [còn] chẳng biết hoàn cảnh này sẽ biến thành thế nào ư? Cứu người sao? Không chừng bản thân mình còn bị huỷ tại nơi đây. Nhưng chư vị đã tới rồi, và họ cũng thế, họ cũng đã tới rồi. Trong tâm họ nghĩ rằng Pháp này nhất định có thể cứu được họ, mang đầy đủ tín tâm đối với Đại Pháp, và họ đã đến. Chính là dựa vào một điểm ấy hỏi chúng ta không nên cứu họ chẳng? Tuyệt đối nên cứu họ. Ban đầu họ đều là chư Thần vô cùng thần thánh. Nếu muốn làm tốt việc này, mọi người chỉ có thể nói rằng trong tu luyện mà

không ngừng tinh tấn, không ngừng hoàn thiện chính mình, thì mới có thể làm tốt việc này.

Tôi thấy chư vị trong một số hạng mục có rất nhiều người làm [các] việc quá [như] người thường. Một kênh thông tin, ví như nói về làm một kênh thông tin, một kênh thông tin là cần làm cho tốt, [nhưng] cuối cùng làm tới làm lui, tư tưởng cũng dần dần giống như người thường, phương thức suy xét vấn đề cũng không giống như người tu luyện nữa, cũng đã giống người thường rồi. Thế thì còn gọi là ‘đệ tử Đại Pháp’ gì nữa? Đệ tử Đại Pháp làm kênh thông tin để làm gì? [Để] cứu người. Chư vị đừng quên, chư vị là cần cứu người, làm tốt hạng mục thông tấn cũng là để cứu người. Giảng chân tướng, cứu chúng sinh, đó chính là điều chư vị cần làm, trừ đó ra thì không có điều chư vị cần làm, trên thế gian này không có điều chư vị cần làm. Điều chư vị cần làm chính là những việc này, nhưng một số người đã coi nhẹ việc tu luyện của bản thân mình, đã coi trọng những việc người thường, đối với chư vị mà nói, thì đó chẳng phải là đi lệch khỏi con đường tu luyện của đệ tử Đại Pháp hay sao?

Nhiều đệ tử Đại Pháp, trong những năm tu luyện không ngừng xuất hiện một số vấn đề. Mâu thuẫn thì còn dễ nói, xuất hiện rất nhiều quan nghiệp bệnh, thậm chí rất nhiều người rời khỏi thế gian. Kỳ thực, nói một cách nghiêm khắc, người tu luyện về bề mặt nhìn không ra như thế nào. Đương nhiên là cũng làm các việc đệ tử Đại Pháp, điều người khác nhìn thấy là bề mặt, còn trên thực chất thì rất nhiều người còn có chấp trước trong tâm, người ta nhìn không thấy. Rất nhiều thứ mà bản thân không buông bỏ đi và chôn giấu rất sâu, cũng biết

những thứ đó là không tốt, còn e sợ người khác biết, để người ta biết thì còn xấu hổ, nhưng là người tu luyện mà bản thân vừa không coi trọng, vừa không thể đi tiêu trừ chúng một cách thiết thực, nhận thức ra những vấn đề đó, và làm nó cho tốt. Cũng có một số việc rất nhỏ nhặt, không đáng kể trong tu luyện, [nhưng] kết quả xuất hiện vấn đề lớn.

Nói thế này nhé, đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, thì yêu cầu là cao, cao hơn so với tu luyện trong bất kể hoàn cảnh nào. Về hình thức sẽ không nghiêm khắc như thế, nhưng nghiêm khắc về tiêu chuẩn tu luyện, yêu cầu là cao. Chư vị ý thức không ra sai lầm của mình, vậy là không được đâu. Chư vị ý thức không ra rằng mình có chấp trước con người rất mạnh mẽ, thế thì không được. Nhận thức ra những thứ đó rồi, tất nhiên, là đệ tử Đại Pháp mà nói, vậy khẳng định cần thực hiện cho tốt, đó chính là tu luyện.

Nhưng có những người, đặc biệt là ở Trung Quốc Đại Lục, hoàn cảnh toàn thể là bị văn hoá tà ác tràn ngập, toàn thể xã hội thì những quan hệ giữa người với nhau ấy, đã không còn là trạng thái bình thường của nhân loại nữa, nói dối với nhau rất phổ biến, mở miệng là nói dối, không có lời nói thật, phương thức tư duy của người ta đều lệch khỏi người thường bình thường rồi. Trong hoàn cảnh như thế, chư vị nếu muốn nhận thức ra bản thân mình không đứng ở đâu, thì xác thực rất khó. Vậy phải chăng không công bằng? Nhưng cụ thể lực kia nhìn nhận là công bằng, là vì điều chư vị sẽ được là tương lai. Hết thấy những gì trước đó sẽ không tồn tại nữa, chư vị phải bước về tương lai; ngoài ra vẫn không chỉ là chư vị đang hướng về tương lai, rất

những người đến từ tầng thứ cao là đang đại biểu cho vô lượng chúng sinh ở các tầng thứ rất nhiều rất cao của thiên thể bản thân mình, đại biểu cho sự được cứu của nhiều chúng sinh như thế, đã vậy không nghiêm khắc với chư vị sao được? Cự thể lực chúng chính là nghĩ như thế, cho nên khiến hoàn cảnh nơi đây trở nên rất loạn, thậm chí không còn là trạng thái bình thường của nhân loại, trong hoàn cảnh như thế bảo chư vị tu, [thì] cự thể lực kia trong cự vũ trụ mới thấy bình ổn trong tâm của chúng. “Trong hoàn cảnh như thế các vị có thể vượt qua, thì ta mới thừa nhận viên mãn của các vị, [chứ] trong hoàn cảnh rất tốt thì ai còn không biết tu chứ?” Chúng chính là có lối nghĩ như thế. Nhưng trong hoàn cảnh như thế, mà có thể ý thức ra chỗ thiếu sót của bản thân, thì quá khó khăn, đúng không? Quả thực rất khó. Người mà người ta gặp khi ra khỏi cửa, thì tư duy của họ chính là như thế, các tiếp xúc giữa người với người đều như thế, thì làm sao đây?

[Còn] có Đại Pháp mà. Cự thể lực cũng nói thế, ‘các vị chẳng phải là đệ tử Đại Pháp sao, các vị cần chiếu theo Đại Pháp mà tu, các vị cần chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp mà làm’. Là như thế. Nhưng có những học viên họ không chiếu theo Đại Pháp mà làm, họ chiếu theo phương thức người thường mà làm, thậm chí khi ý thức được một số thiếu sót của mình, bèn cảm thấy việc đó là việc không quan trọng, nên làm chiếu lệ cho qua. Nhưng cự thể lực không buông cho qua, chúng dùng tiêu chuẩn người tu luyện để đo lường chư vị, chúng dùng tiêu chuẩn sinh mệnh tương lai để đo lường chư vị. Chư vị dùng tiêu chuẩn người thường để đo lường bản thân mình, để yêu cầu bản thân mình như

thế, thì chúng có chịu không? Chúng không chịu, do đó có người sẽ đụng phải ma nạn nhiều đến vậy, phiền toái nhiều đến thế, thậm chí có những người vì thế mà rời khỏi thế gian rồi mà vẫn không biết là [vì] sao rời đi. Tất nhiên, làm đệ tử Đại Pháp mà nói, có thể qua giảng chân tướng mà cứu người rồi. Những người đó đều có thể được cứu, vậy thì làm được nhiều việc của đệ tử Đại Pháp đến thế, phải chăng làm cũng phí công? Không phải phí công. Nhưng là vấn đề tăng thứ. Chính là nói trước đây chư vị đã làm rất nhiều việc của đệ tử Đại Pháp, [nhưng] chưa tu tốt về một số vấn đề, và đã rời khỏi thế gian, vậy thì sao? Đương nhiên rồi, làm đệ tử Đại Pháp sẽ không uổng phí, những việc đó cũng sẽ không làm mà như không, mà chỉ là vấn đề tăng thứ.

Nhưng tôi cũng nghĩ, đệ tử Đại Pháp đối diện với 7 tỷ người toàn thế giới. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc tuy đông, nhưng đối diện với 1,5 tỷ người. Dưới áp lực của chính quyền lưu manh tà đảng, cứu người thế nào, điều ấy quả thực quá khó rồi, [nhưng] vẫn cần làm cho tốt. Làm sao đây? Vì chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị có thể hoàn thành điều mà người tu luyện trong lịch sử không hoàn thành nổi, chư vị có thể làm việc mà người thường làm không nổi. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị có Đại Pháp, chư vị có Đại Pháp của tương lai. Nhưng có một số người không nghĩ thế, họ không đặt Pháp này ở mức độ quan trọng đến thế, họ không có chính niệm mạnh mẽ nhường ấy, vì thế làm không được tốt, nên suốt con đường đi đều là cong cong khúc khuỷu.

Tất nhiên có những đệ tử Đại Pháp làm được rất tốt đẹp. Tôi từng giảng, tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp có căn cơ khác nhau, có [những vị] làm được hết sức

tốt đẹp, có [những vị] nghiệp lực không lớn đến thế, chúng cũng không dám bức hại quá đáng, có [những vị] nghiệp lực lớn hơn, nên chúng dám lợi dụng nghiệp lực đó của bản thân để tiến hành bức hại.

Khai mở Pháp hội, Sư phụ không muốn chiếm nhiều thời gian. Chúng ta gặp mặt là vào thẳng chủ đề ngay, Sư phụ trực tiếp giảng tu luyện, thẳng vào chủ đề chính. Kỳ thực chư vị từ rất xa đến, tập trung gặp mặt, nghĩa là muốn đề cao bản thân trong hoàn cảnh tu luyện, muốn nghe xem Sư phụ giảng điều gì. Thật ra, tất cả mọi thứ đều trong cuốn «Chuyển Pháp Luân»; Sư phụ giảng tới giảng lui, đều là đang giải «Chuyển Pháp Luân». Bản thân chư vị cũng có thể từ trong đó mà thấy được những điều này, nhưng có lúc cầm cuốn sách mà tinh thần không có khởi lên, không coi trọng [thích đáng]. Có những lúc bận rộn, hoặc trong các chủng tình huống can nhiễu các loại, đối với đọc sách không có được niệm đầu mạnh mẽ nhường ấy, tư tưởng cũng không tập trung, cũng không đắc được Pháp, tức là đọc mà không đắc được gì. Tu luyện là nghiêm túc.

Nhân tiện nói một việc này với mọi người. Như mọi người biết mở cuốn «Chuyển Pháp Luân» ra thì chính là «Luận Ngữ». Tôi vẫn không hài lòng bài «Luận Ngữ» ấy, [như] một bài khái luận của cuốn sách. (*Sư phụ cười*) Các đệ tử Đại Pháp đối với bộ Pháp này [như đối] với sinh mệnh [của mình], tôi hiểu tâm tình ấy. Mọi người đều thuộc lòng «Luận Ngữ». Trong tu luyện Chính Pháp thì «Luận Ngữ» xác thực cũng khởi tác dụng rất to lớn, giúp mọi người tăng thêm rất nhiều chính niệm, cũng có tác dụng [ngay] chính. Nhưng vì khi viết bài «Luận Ngữ» ấy thì là để những người không biết Pháp là gì [có

thế] minh bạch ra Pháp, khởi điểm không cao, hơn nữa ý thức dùng khoa học để chứng thực Pháp khá mạnh mẽ. Pháp này to lớn nhường ấy, Ông là hết thầy của tương lai, đặt khoa học ở cao quá rồi, lớn quá rồi, do đó tôi vẫn luôn muốn tu chỉnh bài này. Vì những năm đó mọi người trong hoàn cảnh ác liệt, tin tức cũng không đạt được lưu thông, thật giả lẫn lộn, cũng có [những kẻ] làm loạn nữa, do đó tôi vẫn luôn không làm thế này. Gần đây tôi đang chỉnh lại bài «Luận Ngữ», nên [nay] nói với mọi người một tiếng, có lẽ tôi sẽ rất nhanh đăng [bài này] lên Minh Huệ Net.

Vậy thì bài «Luận Ngữ» cũ sẽ xử lý thế nào? Chư vị có thể chiếu theo kiểu chữ của bài cũ, hay là chiếu theo cỡ chữ to nhỏ của bài cũ, kích thước to nhỏ của trang, mà chư vị photocopy hoặc in ra, sau đó cắt bài «Luận Ngữ» cũ ra, rồi dán bài mới vào, có thể làm như vậy. [Tôi] có lời nói trước với chư vị tại Pháp hội [như thế này]. Hôm nay tôi giảng ở đây, mọi người hãy tin đây là thật. (*các đệ tử cười, vỗ tay*) Nếu không, (*Sư phụ cười*) về cảm tình tư tưởng của mọi người, thậm chí có một số đệ tử Đại Pháp khẳng định là sẽ không chịu nổi, tôi biết.

Dù thế nào đi nữa, Sư phụ đều suy nghĩ vì mọi người, vì tu luyện, cũng là vì tương lai. Pháp quá lớn rồi.

Kết cấu của vũ trụ ấy, như trước đây tôi từng giảng cho mọi người, kết cấu ấy đã không cách nào lại giảng nữa. Độ phức tạp của nó, mọi người biết một cây có bao nhiêu cành? Mà đó mới là cành của một cây thôi. Một cánh rừng rậm, có bao nhiêu cây, có bao nhiêu cành, có bao nhiêu lá; toàn bộ Trái Đất, có bao nhiêu cây, bao nhiêu cành, bao nhiêu lá, cũng hình dung không nổi

khái niệm một phạm vi rất nhỏ trong vũ trụ. Nó không có cách nào nói [rõ] được, quá to lớn, quá phức tạp. Vô lượng vô tế sinh mệnh, không cách nào tính đếm, chư Thần đó to lớn đến mức không thể tưởng tượng được. Cái gì cũng là có sinh mệnh. ‘Hữu cơ’ và ‘vô cơ’ mà người ta giảng, đó chỉ là một loại hiện tượng nhìn thấy được ở bề mặt trong thị giác của con người. Bất kể một thứ gì, kể cả sản phẩm nhà máy sản xuất, bất kể một thứ gì cũng đều có sinh mệnh. Nếu không có sinh mệnh, thì thứ đó sẽ rất nhanh bị giải thể, không tồn tại được. Có người nói, rằng sau khi có năng lực, thì có thể nhìn thấy những bàn ghế đồ dùng trong nhà chư vị, bức tường kia, bất kể cái gì cũng nói chuyện với chư vị, cũng giao tiếp với chư vị. Đúng thế, bất kể thứ gì cũng đều là có sinh mệnh. Cho nên quá khứ các hoà thượng, những người tu luyện, là không tùy tiện phung phí các thứ, không muốn làm tổn hại cái gì hết, nó là có quan hệ ấy. Đây mới chỉ là kết cấu của không gian lớn mà tôi giảng, là vì nó quá phức tạp.

Không gian này của nhân loại, quá khứ tôi vẫn luôn không giảng, là vì đệ tử Đại Pháp tu được cao, [nên] tôi chỉ giảng Đại Pháp. Kỳ thực trong hoàn cảnh này của nhân loại, tức là không gian này của nhân loại, [ngay] trong tầng không gian nhân loại này do phân tử cấu thành, cũng đã có rất rất nhiều thứ mà con người nhìn không thấy, chư vị gọi đó là ‘không gian’, [hay] gọi đó là ‘thời không’ đều được. Ý tứ đó là gì? Như mọi người biết, mắt của người, đồ cam vàng lục lam chàm tím, chư vị có thể phân biệt những màu sắc ấy ở thế giới này. Những thứ trong phạm vi màu sắc ấy (*Sư phụ làm thế tay [biểu thị] một khoảng giới hạn*) thì chư vị có thể

nhìn thấy. Nhưng như khoa học kỹ thuật ngày nay cũng biết, rằng không chỉ là những thứ đó, đúng không? Màu sắc đó còn có nhiều lắm, trong quang phổ chẳng phải còn có quang phổ cao hơn? Quang phổ dài hơn? (*Sư phụ làm hai lần thế tay duỗi về hướng cao bên phải*) Kỳ thực, cũng có quang phổ thấp hơn (*Sư phụ làm thế tay duỗi về hướng thấp bên trái*). Chẳng phải còn có hồng ngoại, tử ngoại, X-quang? Chính là những cái đó, đều là [những thứ] ở không gian này, đều cấu thành từ phân tử, nhưng người thế gian nhìn không tới. Tựa như một chiếc đàn piano, [ví như phạm vi] mắt người nhìn thấy chỉ là như một quãng tám, nhưng trên đàn piano có hàng mấy quãng tám (*Sư phụ làm thế tay duỗi về bên phải [biểu thị] mấy quãng tám*), bảy quãng tám. Chiếc đàn contrabasse có hàng mấy quãng tám (*Sư phụ làm thế tay duỗi về bên trái*). Nhưng đây chỉ là lấy đàn piano làm ví dụ, chứ quang phổ là rộng hơn piano nhiều lắm (*Sư phụ làm thế tay duỗi rất xa đồng thời về phải và trái*). Cái gì cũng là vật chất, tôi chỉ là dùng khái niệm quang phổ để nói, chúng là tồn tại một cách chân thực, phân tử cấu thành nên một cách chân thực tồn tại vật chất, thế giới, thời không. Mắt người chỉ có thể nhìn thấy một phần hết sức hạn hẹp (*Sư phụ làm thế tay [biểu thị] khoảng hạn hẹp chỉ cỡ cự ly giữa hai mắt*), nhìn thấy một quãng tám đó (*Sư phụ cười*). Còn có vô số quãng tám (*Sư phụ làm thế tay lần lượt hướng bên phải và bên trái*) mà người nhìn không thấy, thấp hơn, cao hơn (*Sư phụ vừa nói vừa mở tay phải về bên phải, rồi dừng lại, mở tay trái về bên trái, rồi dừng lại, hai tay dừng lại bên trái và phải tạo thành một phạm vi khoảng cách; Sư phụ mỉm cười nhìn mọi người*).

Kỳ thực tôi đây là đang giảng theo một đường trục thẳng nằm ngang (*hai tay Sư phụ hướng lòng bàn tay vào thân thể từ trước ngực làm thế tay mở ra phía trái và phải theo chiều ngang*). Nó là hướng dọc, (*hai tay Sư phụ từ trước ngực duỗi về phía khán giả phía chính diện trước mặt*) là thế này (*tay phải Sư phụ từ độ cao ngang eo làm thế tay vạch ra phía ngoài bên phải*), là thế kia (*tay trái Sư phụ từ chỗ cao ngang eo làm thế tay duỗi về phía khán giả chính diện trước mặt*), như vậy ở trong đó còn có thế này (*Sư phụ tiếp tục từ phương hướng nói trên, làm thế tay vừa duỗi ra từ thân thể hướng về khán giả trên phương hướng đó đồng thời phân ra thành nhiều nhánh [các phía] phải trái*), còn có thế này nữa (*Sư phụ làm thế tay về phía sau, phía phải, theo hàng mấy phương hướng khác nhau, mỗi hướng đều duỗi ra và đồng thời phân ra nhiều nhánh, sau đó dừng lại và nhìn mọi người*), (*các đệ tử vỗ tay, Sư phụ hợp thập và cười*) không có ngôn ngữ có thể miêu tả được phải không? Rất khó nói. Tôi mới chỉ giảng theo một đường (*Sư phụ làm thế tay một đường ngang trái phải*), nghĩa là còn có rất rất nhiều quăng tám mà mắt người nhìn không thấy. Nhưng những gì mắt người nhìn thấy, nhìn thấy được tại thị giác và hết thấy những gì trên thân chư vị đều là tương xứng. Nói cách khác những gì mà tại thị giác của chư vị nhìn không thấy, thì tại xúc giác của chư vị cũng không sờ thấy, tại thính giác của chư vị cũng không nghe thấy. Thính giác, xúc giác, thị giác của chư vị toàn bộ đều bị giới hạn tại một quăng tám đó (*Sư phụ làm thế tay [biểu hiện] một khoảng giới hạn*). Có người nói, ‘tôi có thể nghe được âm nhạc trên trời, hết sức mỹ diệu’. Có người nói, ‘tôi có thể nhìn thấy sinh

vật không gian khác'. Đúng thế, [chúng] đều là không gian này —không gian lớn này do phân tử cấu thành, đa dạng phi thường— Đều là tồn tại một cách hết sức thiết thực, mặc dù những sinh vật đó đều có thể nhìn thấy con người, con người lại nhìn không tới chúng. Tại sao? Tôi đã từng giảng rồi, tôi nói rằng chỉ có cõi người này là 'mê' (*Sư phụ làm thế tay giới hạn phạm vi*), những sinh vật mà con người nhìn không thấy đều không 'mê'.

Điều tôi vừa giảng, là khoa học hiện đại cũng biết, đây không phải chuyện giật gân. Trong không gian đồng dạng, đồng thời tồn tại với nhân loại, thì là trạng thái sinh tồn như thế nào? Ai ở nơi đó? Con người ấy, sống ở thế [gian] này, sống quả thực rất đáng thương. (*Sư phụ làm thế tay [thể hiện] một khoảng diện tích rất nhỏ bé*) Con người thế gian chỉ biết một chút xíu những gì mà con người thế gian hiện nay có thể nhìn thấy, nhưng mà (*tay phải Sư phụ làm thế tay bao trùm*) tất cả sinh mệnh đều biết con người thế gian, mà con người thế gian không biết họ. Có những người làm 'nghiên cứu' công năng đặc dị, như tôi vừa giảng, nó là trên một đường trục như thế mà có cái này, cái này, (*Sư phụ vừa nói vừa nhanh chóng làm các thế tay ở độ cao ngang eo duỗi từ thân thể ra phía chính diện, đồng thời ở ngang độ cao đó hai tay duỗi sang hai bên, [sau đó] hai tay ở phương hướng bên phải vừa qua mà phân ra nhiều nhánh, [sau đó] tại mặt do các nhánh nối trên tạo thành mà làm ra phương hướng 45 độ, 0 độ, và âm 45 độ so với đường thẳng về trước mặt, và phân thành nhiều nhánh tại mỗi phương hướng*) nó xuất ra trên nhánh kia thì còn có cái này. Còn trục tung thì sao? (*Sư phụ vừa nói*

vừa làm thế tay từ chỗ cao hơn một chút so với eo xuất ra phía trước trên một mặt ngang vuông góc với thân thể) Thế này thì sao? (Sư phụ làm thế tay vẫn trên mặt đó hướng 45 độ so với hướng thẳng ra trước mặt) Còn thế này thì sao? (Sư phụ làm thế tay vẫn trên mặt đó hướng âm 45 độ so với hướng thẳng ra trước mặt) Và thế này thì sao? (Sư phụ làm thế tay hướng 12 giờ trên mặt phẳng trước mặt song song với thân thể) Thế này thì sao? (vừa nói hai tay Sư phụ vừa làm thế tay trên mặt phẳng nói trên [biểu thị] thêm hai mặt hướng 1 giờ 30, 10 giờ 30) Thế này thì sao? (Sư phụ làm thế tay trên mặt nghiêng góc 45 độ với thân thể biểu thị hướng 1 giờ 30, hướng 10 giờ 30, mỗi hướng lại phân thành nhiều nhánh) Chúng đều có các nhánh, trên nhánh lại phân nhánh. Tôi là nói ngay chỉ không gian do phân tử cấu thành đã phức tạp đến nhường ấy. [Phạm vi] nhìn thấy ấy cũng chỉ là nhục nhãn thông. [Mà] tầng thứ khai mở nhục nhãn thông cũng không như nhau, điều chư vị nhìn thấy so với nhau cũng có thể là không giống nhau đâu. Sinh mệnh huyền bí, thật sự vô cùng ngoạn mục, chứ không phải chỉ là một chút nhỏ bé mà kỹ thuật của nhân loại hôm nay có thể thấy được. Con người nếu cứ tiến lên tiếp trên con đường kỹ thuật này, thì vĩnh viễn chỉ là bò lết thôi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, [điều] tôi vừa giảng, tôi là nói ý tứ như thế này, nhân loại, gồm cả đệ tử Đại Pháp, đang trong tu luyện, đều là đang thực thi trên một con đường rất hẹp. Nó có một chỗ tốt, nghĩa là nói, [về những gì] ngoài đó ra, thì ta làm sai rồi ta cũng không biết. Sinh mệnh con người chính là như thế. Nếu không, loại can nhiều ấy, các nhân tố các chủng loại

phức tạp, thì chư vị sẽ hoàn toàn bó tay. Trí huệ con người cũng hữu hạn. Thực thi trên con đường rất hẹp này, thì chư vị có thể dễ dàng đối mặt với những vấn đề mà chư vị đùng phải.

Trước đây tôi đã giảng, rằng con người ở thế gian làm những gì, thì vô số sinh mệnh trong các thời không khác đều đang nhìn chư vị. Có người không tin. Người thường không tin không sao cả, nhưng là đệ tử Đại Pháp biết rằng, kỳ thực những tư tưởng niệm đầu kia của con người, thì sinh mệnh cao tầng nhìn thấy rất rõ ràng, tư duy thế nào thì đều nhìn thấy. Tư tưởng của người hể động thế nào, thì đều quan sát thấy. Nhất là đệ tử Đại Pháp, từng ý từng niệm của chư vị đang quyết định sự tồn tại hay không tồn tại của rất nhiều sinh mệnh, chư vị thực hiện ra sao, làm được tốt việc này, làm không tốt việc kia thì sẽ quyết định tồn tại hay không tồn tại tương lai của họ, chư vị nói xem họ có thể không chú ý chăng? [Họ] đều đang nhìn. Xã hội đa dạng, xã hội nhân loại cũng đa dạng phức tạp thế này, nhất là xã hội hiện nay, [những gì] trong lịch sử, trong tương lai, trong hiện tại, đều được bày ra nơi này rồi, [để] xem chư vị lựa chọn những gì, điều đó cũng khiến cho xã hội này náo nhiệt xưa nay chưa từng có như thế này, rất dễ dẫn động chấp trước con người. Đối với người tu luyện thì đó là can nhiễu, tăng thêm độ khó cho tu luyện và cứu người. Trong hoàn cảnh như thế thì tu luyện quả thực rất khó. Tư tưởng của chư vị dấy động ra sao, trên hành vi thực thi thế nào, thì họ đều nhìn thấy, đều đang nhìn. Bất kể cái gì cũng đều sẽ dẫn khởi chấp trước con người, nhưng là đệ tử Đại Pháp mà nói, thì chư vị nếu ly khai Pháp, chính niệm của chư

vị lại không đầy đủ, thì quả thực là sẽ lệch ra rất xa, thậm chí lập tức trượt xuống rất xa.

Tôi nói bấy nhiêu thôi. (*các đệ tử vỗ tay, trong tiếng vỗ tay có phần ngập ngừng*) Có thể có rất nhiều người còn muốn đặt câu hỏi, (*các đệ tử lập tức vỗ tay nhiệt liệt*) vậy được rồi, tôi sẽ dành một giờ đồng hồ giải đáp cho mọi người. (*các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt*) Chư vị có thể đưa các từ câu hỏi lên.

Các đệ tử Đại Pháp, bất kể chư vị làm gì, cao đến như tổng thống, thấp đến như lê dân trăm họ, thì đều có thể tu luyện. Các ngành các nghề đều có thể làm người tốt, hiện nay các ngành các nghề đều là để khai sáng hoàn cảnh tu luyện cho đệ tử Đại Pháp. Tu luyện trong quá khứ, tại nhà chùa, tại tu đạo viện. Nhưng đệ tử Đại Pháp hôm nay vì để cứu độ chúng sinh, không hề giới hạn trong bất kể hoàn cảnh nào; tại bất kể hoàn cảnh nào nơi xã hội đều có thể tu luyện, đã khai sáng một hoàn cảnh tu luyện to lớn nhường này, chính là vì muốn cứu độ chúng sinh. Đồng thời, tu luyện của các đệ tử Đại Pháp, tựu thể lực cảm thấy rằng, [nếu] không phải là can nhiễu chưa từng có của xã hội, không đụng phải mâu thuẫn to lớn đến thế, không phải trong tình huống can nhiễu với lực thu hút mạnh mẽ đến thế của xã hội, mà chư vị vượt qua, thì chúng bất bình trong tâm. Đây là khác với bất kỳ tu luyện nào trong lịch sử, từ khai thiên tịch địa cũng chưa từng có, xưa nay đều chưa từng có. Tiền sử phát sinh hằng bao nhiêu lần kiếp nạn của nhân loại, lưu lại một số rất nhỏ các sinh mệnh, chỉ những người mang tràn đầy chính tín đối với Thần mới có thể được lưu lại, nhưng trong phục hưng của bất kỳ lần nhân loại nào cũng đều chưa từng phát

sinh tu luyện giống như đệ tử Đại Pháp. Chưa từng có, do đó không có tham chiếu. Có một số người tu luyện, hoà thượng, [họ] không thừa nhận tu luyện của chư vị. Họ không cách nào thừa nhận chư vị, họ nếu thừa nhận chư vị, thì họ đã xuất sắc cả hơn đồ đệ Đại Pháp rồi.

Đệ tử: Rất nhiều học viên đang không ngừng đi Trung Quốc Đại Lục, có những người rất thường xuyên, có không ít học viên Trung Quốc Đại Lục xuất ngoại, còn có những người một năm đi hàng mấy lần, có những người chỉ chuyên tham gia Pháp hội. Phải chăng mọi người tốt nhất là nên ở các địa phương của mình mà làm tốt các việc nên làm, không nên đi lại các nơi?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, không thể chỉ trích việc tham gia Pháp hội. Đi đi về về, nếu là làm kinh doanh, thì cũng không sao. Có một số đệ tử Đại Pháp, tà ác không biết chư vị, do đó họ có thể đi đi về về, cái đó cũng không sao.

Tuy nhiên, có một số đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế, mà đặc vụ ở lãnh sự quán Trung Cộng nắm vững quá rõ về chư vị rồi, chư vị hễ tới hải quan, chúng bèn giữ chư vị. Trước đây tôi từng giảng rằng, trong lúc bị bức hại sau khi bị kẻ xấu của tà đảng bắt cóc, hoặc trong lúc chúng giả vờ thành tâm “khuyên giải”, thì chư vị thực hiện gì, chư vị làm gì, chư vị đều phải chịu trách nhiệm, chư Thần đều đang nhìn. Chư vị bảo ‘người khác không biết đâu, Sư phụ cũng không thấy’. Phải rồi, Sư phụ hiện nay thực thi những việc này thì đó là bề mặt, [nhưng] Sư phụ có vô số chân thể phân thân, vô số Pháp thân, những sinh mệnh cao tầng nhiều không kể xiết, đang nhìn chư vị rõ ràng như đang xem phim, chư vị bảo việc đó người khác không biết, [thì ấy] là tự lừa mình

thôi. Như tôi vừa giảng, chư vị làm những gì, thì sinh mệnh các không gian, không chỉ Sư phụ biết, mà tất cả các sinh mệnh đều biết. Đối với những việc không nên làm nhưng chư vị đã làm, chư vị cũng không bù đắp lại như một người tu luyện, chủ động thanh minh nói ra chỗ mình đã sai, thì làm sao bước đi cho tốt con đường sau này, đang ẩn giấu, thậm chí những thứ mà Trung Cộng nhồi nhét vào chư vị vẫn đang rất được tin tưởng trong tư tưởng chư vị, vẫn đem những thứ tẩy não đó tin như là thật, thậm chí khởi tác dụng bất hảo trong các đệ tử Đại Pháp, tôi xem chư vị làm sao đây. Nếu sự việc cuối cùng của nhân loại mà Sư phụ vẫn giảng ấy thực sự phát sinh, thì điều chư vị đối mặt sẽ không chỉ là việc một chút nhân tâm của chư vị ở bề mặt. Toàn bộ sinh mệnh của chư vị và các sinh mệnh sau lưng chư vị đang trông chờ chư vị cứu độ, hết thấy các sinh mệnh mà chư vị đại biểu từ trước sẽ sao đây? Đương nhiên những thứ mà Trung Cộng nhồi nhét vào thì có lẽ chư vị không tin, nhưng thực tại quá đáng buồn rồi.

Ngày nay hoàn cảnh xã hội nhân loại này là khai sáng cho tu luyện của đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp và cho chúng sinh tới đắc Pháp. Đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng cũng vậy, những hạng mục cứu người do đệ tử Đại Pháp làm cũng vậy, biểu hiện xuất ra là các loại các dạng sự việc, xem thì là bình thường, nhưng [thực ra] siêu thường, con người làm không nổi. Là vì xã hội nhân loại chính là ‘mê’, thời đầu bức hại, cực thể lực vì không để tôi phá mê cho chư vị, thậm chí đã không cho tôi có trạng thái đáng nên có, chúng muốn khiến tôi đi Bắc Cực. Đến nơi không người trên Bắc Cực, ‘Ông lên đó đi, Ông đừng can nhiễu chúng tôi’.

Chúng biết rằng tôi mà thuyết mà giảng, hoặc hề biểu hiện ra gì đó, thì những an bài của chúng, những cái gọi là khảo nghiệm và những ma nạn mà chúng an bài cho các đệ tử Đại Pháp, chẳng phải sẽ bị phá sao? Vậy là quả thực như vũ trụ đại chiến. Vì để cứu chúng sinh, những năm nay, tôi tuy giảng Pháp ở Pháp hội, hoặc tiếp xúc chư vị tại các loại hoàn cảnh, thì tôi biểu hiện như người bình thường, giảng Pháp cũng chỉ là giảng cho chư vị trên Pháp Lý, ngay cả như vậy cự thế lực cũng đã tức giận không chịu được, nếu [tôi] làm nhiều hơn thì cự thế lực sẽ gia tăng bức hại học viên, sẽ tăng thêm độ khó cho tu luyện và cứu người, sẽ tạo ra những khó khăn mạnh mẽ hơn, to lớn hơn cho tu luyện của chư vị.

Đệ tử: Ở Đài Loan có thành phố trước khi diễn xuất Thần Vận khoảng một tháng vẫn còn không ít vé dư, bên kẹp truyền đơn tờ gấp ba giới thiệu Thần Vận vào các báo chí [thuộc loại] phương tiện truyền thông người thường, [con] xin hỏi làm như vậy có khả dĩ không?

Sư phụ: Không thành vấn đề, chư vị quảng cáo ở các phương tiện truyền thông của người thường chẳng phải cũng không sao mà? Việc này đương nhiên không thành vấn đề. Tất nhiên, đầu tiên là không được khiến người ta phản cảm, đừng vi phạm quy định nào đó của người ta.

Đệ tử: Nếu đệ tử Đại Pháp đã mua sách Đại Pháp được xuất bản với uỷ quyền chính thức, hơn nữa cũng tải về bản [sách] điện tử từ Minh Huệ Net vào điện thoại cầm tay, chỉ dùng cho bản thân mình, chứ không sao chép truyền bá, thì phải chẳng không thuộc về hành vi trộm bản quyền và làm loạn Pháp?

Sư phụ: Về việc này, chư vị bảo ‘Tự tôi làm một chút gì đó, tôi cũng không dùng nó vào hình thức truyền tin hoặc thương mại’, vậy hẳn là không thành vấn đề. Tự mình làm sao học Pháp được thuận tiện, thì hẳn là không sao cả. Còn truyền bá diện rộng, hoặc làm thành một sự việc nào đó, thế thì là cải biến phương thức tu luyện.

Đệ tử: Một số người phụ trách Phật Học Hội thường không chiếu theo quy định khi làm các việc, dẫn đầu việc vi phạm quy định. Ví dụ, để học viên vừa từ [Trung Quốc] Đại Lục ra không lâu vào làm hậu trường Thần Vận, dùng người đã thông tri là có vấn đề làm quảng bá Thần Vận, có người thậm chí bảo học viên, rằng ‘Tôi là người phụ trách đứng đầu Phật Học Hội, Sư phụ nói rồi, chỉ cần tôi đồng ý, tôi nói thì sẽ không thành vấn đề’. Học viên có ý kiến cũng không dám nói ra, nhưng cảm thấy lỗi làm việc không giữ quy củ như thế là không ngay chính.

Sư phụ: Học viên [này] nói cũng đúng. Chúng ta có một số người cứ mang cờ hiệu [danh nghĩa] của Sư phụ để làm các việc. Khi một số người hỏi tôi việc nào đó, tôi thường nói rằng, những gì đệ tử Đại Pháp nên làm, thì chư vị hãy đi làm đi, tôi không phản đối, là một lời nói ấy. Có một [vấn đề] nữa chính là, có những việc, làm người tu luyện, và cũng là người phụ trách, thì để chư vị thành thực, có lúc [tôi] để chư vị tự cân nhắc mà làm. Chỉ cần Sư phụ nói ra lời một cái, liền có người về bảo học viên rằng: Sư phụ đã nói rồi, Sư phụ đồng ý rồi, Sư phụ tán thành rồi, hoặc là Sư phụ bảo hãy làm thế này. Lời nói ấy đã biến [nghĩa] rồi, thường là như thế.

Ở đây không hề nói rằng học viên mới từ [Trung Quốc] Đại Lục ra đều có vấn đề. Là Phật Học Hội mà nói, mọi người nghĩ xem, họ đối mặt với đông đảo học viên như thế, họ làm sao đi giám định phân biệt từng người từng người? Chỉ có thể quy định như vậy. Còn có [vấn đề] nữa chính là, như mọi người biết, các học viên [Trung Quốc] Đại Lục, họ thông thường không thạo tiếng Anh. Như tôi vừa giảng, cách xử lý vấn đề và phương thức tư duy người Trung Quốc, chư vị vừa đến từ [Trung Quốc] Đại Lục thì cảm giác không ra, nhưng người khác sẽ thấy rất rõ, qua thời gian lâu chư vị mới phát hiện mình không đúng lắm. Những học viên mới đến từ [Trung Quốc] Đại Lục cảm thấy người của xã hội quốc tế sao mà khờ khạo? Sao mà đơn giản? Vấn đề đặt ra sao mà giản đơn, sao mà đơn thuần? Kỳ thực không phải đâu, người bình thường chính là như thế. Người mới ra khỏi [Trung Quốc] Đại Lục, là bị tà đảng Trung Cộng bức hại, bị hệ thống của tà đảng phá hoại văn hoá Trung Quốc tạo thành như thế. Cho nên khi làm một số việc, rất nhiều việc thì học viên cũ không dám để học viên mới từ trong nước ra làm, chính là vì họ thường hay đưa việc đó đến cực đoan, gây ra phản hiệu quả, sẽ như thế. Giữa các đồng tu với nhau, với các đồng tu ngoại quốc, [thì] không giao tiếp được. Nhìn nhận rằng [lỗi] suy nghĩ vấn đề của học viên mới đến từ [Trung Quốc] Đại Lục, họ cảm thấy kỳ lạ lắm. Và học viên [Trung Quốc] Đại Lục cũng cảm thấy, rằng các vị suy nghĩ vấn đề đơn giản quá, làm việc thì cảm thấy phải làm như thế mới mạnh mẽ, nhưng học viên hải ngoại cảm thấy [như thế thì] người ở xã hội này làm sao tiếp thu được.

[Nếu] không thật sự hiểu được xã hội này thì làm không được tốt. Cho nên khi quảng cáo bán vé Thần Vận, thì trước đây cũng thường phát sinh chuyện thế này, gắng sức đến nói quăn quýt người ta mà không buông, khiến người ở xã hội này cảm thấy rất phản cảm. Đặc biệt Thần Vận là thực thi nhắm vào xã hội chủ lưu, [mà] trong lý niệm và văn hoá tu dưỡng của người ta đều không phải là như thế. Về điểm này chư vị [mới ra khỏi Trung Quốc] vẫn chưa biết, do đó đợi chư vị minh bạch rồi, dần dần lý giải được những điều đó thì mới làm. Nếu không quả thực sẽ gây phản hiệu quả. Đương nhiên, Văn phòng Thần Vận có quy định, không cho phép ai mới đến từ [Trung Quốc] Đại Lục tham gia hậu trường. Đương nhiên có một số học viên đến từ [Trung Quốc] Đại Lục có người thân thích là học viên Đại Pháp cũ ở hải ngoại, nói một cách nghiêm khắc, thì có những người là không có vấn đề gì, nhưng mà không phải tất cả đều như vậy. Không ai quen [chư vị], không ai biết [chư vị], [chư vị tự] bảo là đệ tử Đại Pháp, về bề ngoài thấy cũng được lắm, kỳ thực có phải là đệ tử Đại Pháp không? Rất có thể là đệ tử Đại Pháp, nhưng họ không liễu giải chư vị, do đó quy định là không cho tham gia hậu trường. Theo lý mà nói, làm một chút việc khác thì cũng khả dĩ, không nhất định cứ phải vào làm hậu trường.

Một số người phụ trách về cách làm quả thực cần suy nghĩ kỹ xem. Sư phụ bảo chư vị này, chư vị là người phụ trách thì cần đưa các học viên vùng sở tại hợp lại cùng nhau, thay Sư phụ mà đưa họ hội tụ lại, khiến họ có thể tiến lên trong tu luyện, giúp Sư phụ dẫn dắt họ cho thật tốt. Đó chính là trách nhiệm của chư vị khi làm

người phụ trách địa phương. Nhưng chư vị cứ bài xích một số người, cứ bài xích những người không thuận theo chư vị, cứ dùng cách nghĩ của người thường để xét vấn đề, cứ dùng phương thức của người thường để xử lý vấn đề, cứ làm cho phối hợp của học viên địa phương không được tốt. Như thế thì [khi chư vị] cảm thấy học viên mới ra từ [Trung Quốc] Đại Lục kia là bảo sao làm vậy, nghe lời, thì chư vị bèn đưa họ vào làm hậu trường, thậm chí làm cơm, quản vật liệu nấu ăn. Như thế đối với Thần Vận mà nói, người ta sẽ rất lo. Đối diện với từng đợt tiếp theo từng đợt cho đến diễn cả hơn trăm đợt diễn xuất, thì ở đâu hề xuất hiện vấn đề, ở đó có thể được không? Không chiều theo quy định, chư vị nói xem chư vị có thể đứng ra đảm bảo cho ai trong họ? Chư vị không đứng ra đảm bảo được. Chư vị chỉ là cảm thấy ‘họ nghe lời ta thì dùng họ, họ không nghe lời ta thì không dùng họ nữa’. Như thế không được đâu. Đó không phải là thái độ của người phụ trách đệ tử Đại Pháp. Sư phụ bảo chư vị này, hãy trợ giúp Sư phụ dẫn dắt họ cho tốt, đó là đệ tử của tôi, gồm cả chư vị, chư vị không thể bài xích họ.

Nhưng xoay lại mà nói, làm đệ tử Đại Pháp khác thì cũng như thế, chư vị phải biết chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị cần phối hợp cho tốt. [Làm] người phụ trách cũng không dễ [làm] đâu! Bảo ai làm [thì] cũng sẽ đối mặt những vấn đề đó, hãy nên thông cảm cho nhau, [nếu] quả thực có thể như thế [thì] các việc chẳng phải sẽ làm tốt? Không được vấp ngã nhiều lần, [để rồi] lúc quay đầu lại thì mới cảm thấy vẫn là nên làm như thế. Nếu vào lúc bức hại ban đầu rất nghiêm trọng, không phải là thường xuyên cứ ngang ngạnh với nhau, về phối

hợp vẫn luôn là chủ ý người này không tốt, chủ ý người kia mới tốt, thì chẳng phải vì loại tranh luận ấy bàn đi bàn lại nên mới làm lỡ dở bao nhiêu việc đúng không? Thời đó [nếu] phối hợp với nhau tốt, thì thực hiện các việc có thể làm được hữu hiệu hơn nữa. Đương nhiên bây giờ quay đầu lại nhìn thì thấy rồi, đúng thế, thời bấy giờ quả thực chưa làm được tốt. Không được cứ thế mãi.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ hãy giảng một chút cho chúng con về nội hàm thâm sâu của ‘Đại Đạo vô hình’, còn có Minh Huệ Net và Học Hội Đại Pháp liên quan đến việc khởi kiện tên đại ma đầu...

Sư phụ: Phải rồi, nên khởi kiện nó, (các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt) toàn nhân loại đều nên khởi kiện nó. Nó làm hại tất cả người Trung Quốc, nó cũng làm hại người ở rất nhiều nơi khác trên thế giới. Nhiều người đến thế đều vì lừa dối của nó, mà tương lai bị lôi vào địa ngục.

[Về] ‘Đại Đạo vô hình’, nếu lại giảng [thêm] nữa thì xem ra không còn thời gian, tôi chỉ có thể giải đáp câu hỏi cho mọi người. Phương thức tu luyện của chư vị là vô hình đó. Trong quá khứ, người tu luyện đều có chùa, có tu đạo viện, giới hạn trong một loại hình thức nào đó. Mọi người [sau hôm nay] trở về, thì đều là các ngành các nghề. Đương nhiên làm đệ tử Đại Pháp, tại thời kỳ bức hại đặc thù này, chư vị đã thành lập các công ty truyền thông, làm hạng mục phản bức hại, nhưng đó cũng chỉ là công ty theo hình thức người thường, bản thân công ty đó không phải tu luyện. Tôi vẫn luôn giảng rằng, chúng không phải là điều đặc hữu trong Đại Pháp, chúng là các công ty do đệ tử Đại Pháp làm. Đệ tử Đại Pháp tại các ngành nghề đều có thể tu

luyện, đương nhiên cũng có thể lập công ty. Những cái đó không phải hình thức tu luyện phải có trong bản thân Đại Pháp. Đại Pháp là không có công ty. Ngay cả Thần Vận, cũng là hạng mục cứu người mà đệ tử Đại Pháp làm, không phải hình thức hay hoàn cảnh mà tu luyện phải có, [không phải là] quy định mà đệ tử Đại Pháp phải tu luyện như thế, đúng không.

Đệ tử: [Ở] Đài Loan những hoạt động quy mô lớn, hội nghị quá nhiều, mà đa phần là hoạt động nội bộ.

Sư phụ: Ồ, [về] hoạt động nội bộ, chúng ta ngoài việc học Pháp, thì các việc khác vẫn là nên hết sức giảm bớt một chút mới tốt. Các hoạt động chứng thực Pháp, các việc giảng chân tướng mà nhiều hơn nữa thì tôi nghĩ hẳn là không sao, cứu người mà.

Đệ tử: Các bài hát Thần Vận có rất nhiều, là lời mà Sư phụ trực tiếp viết cho người thường. Con nghĩ là muốn người thường làm sao mới có thể nghe được, xem được. Xin hỏi Sư phụ tại các hoạt động con có thể phát những bài hát Thần Vận không? Giảng chân tướng thì đưa lời bài hát Thần Vận in lên băng áp-phích?

Sư phụ: Diễn viên Thần Vận hiện đang hát cho người thường. Bài hát thì là bài hát, [nếu] chỉ in lời bài hát lên băng, có cái là dạng thức thơ cổ, có cái là tản văn không gieo vần, có cái không thành câu thơ, người thường sẽ xem đó như khẩu hiệu hoặc gì đó khác. Bài hát thì là bài hát, người thường nghe thì không sao cả, vậy chừ vị cứ phát.

Đệ tử: Sư tôn nhiều lần yêu cầu chúng con, rằng [làm] kênh thông tin thì cần học quản lý kinh doanh của phương Tây, nhưng như hiện nay mà xét, phải chăng vẫn giống quốc doanh văn hoá đang ở quốc nội? Thiếu

vắng phân công quyền hạn và trách nhiệm một cách vừa rõ ràng vừa đúng việc...

Sư phụ: Làm kênh thông tin mà giảng, kênh thông tấn ở xã hội quốc tế, chứ vị đương nhiên phải như công ty ở xã hội quốc tế. Ngoài ra hình thức của công ty ấy, tại một xã hội bình thường, nó chính là như thế này, đó chính là công ty bình thường. Một số công ty [Trung Quốc] Đại Lục trước đây đều do tà đảng điều hành, đương nhiên hiện tại có rất nhiều công ty tư nhân rồi, tôi biết trước đây đó đều là doanh nghiệp do tà đảng điều hành, phương thức quản lý đều xuyên suốt kết cấu của tà đảng, trong đó nào là đảng uỷ, chi bộ đảng, những cái đó đều bất bình thường. Bộ những thứ đó, ở xã hội Trung Quốc Đại Lục, ảnh hưởng [của chúng] sẽ không thể tiêu trừ trong thời gian ngắn, tuy [đã trở thành] công ty tư hữu, [nhưng] vẫn còn rất nhiều mô thức điều hành, phương thức quản lý, những thứ khái niệm như thế. Nhưng ở quốc tế thì chứ vị không được làm vậy. Ở quốc tế rất nhiều người đã rời Trung Quốc từ lâu rồi, cả đệ tử Đại Pháp cũng là tốt nghiệp đại học hải ngoại, tôi nghĩ rằng về căn bản sẽ không bị ảnh hưởng lắm của loại thể chế tại [Trung Quốc] Đại Lục, nhưng khẳng định sẽ có một số người vẫn có thói quen, thái độ xử sự với người ta, những cái đó có thể sẽ khác với xã hội bình thường Mỹ quốc, cũng cần chú ý những cái đó.

Đệ tử: Đồng tu người Nhật Bản nói rằng hoàn cảnh hiện nay khiến họ rất khó dung [hoà] vào. Họ mong rằng các đồng tu người Trung Quốc đừng tự mình thực thi ở mặt trước, mà là trợ giúp đồng tu người Nhật Bản tu luyện, nhưng rất khó giao lưu thông suốt.

Sư phụ: Đúng rồi, nếu đồng tu Nhật Bản đã đưa vấn đề này ra, thì cần chú ý hơn. Tôi cảm thấy, Nhật Bản và Hàn Quốc, chính là tương phản rất rõ nét. [Ở] Hàn Quốc là đệ tử Hàn Quốc tại địa phương có tác dụng chủ đạo, do đó những gì được làm, cuộc diện mà chư vị nhìn, sức cứu người, đều rất mạnh mẽ, quả thực có tác dụng tại xã hội. [Ở] Nhật Bản, thì chính là đệ tử Đại Pháp người Hoa đang có tác dụng chủ đạo. Rất nhiều người Nhật Bản địa phương cần được đắc Pháp, đừng ảnh hưởng việc họ tiến vào. Tôi đã thấy tình huống này, nhưng mỗi địa phương đều có khó khăn của mình, có vấn đề thì các đệ tử Đại Pháp chư vị nên cùng nhau nghĩ biện pháp nên làm thế nào giải quyết cho tốt.

Nếu là vì phương diện này khiến đệ tử Đại Pháp người Nhật Bản không tiến vào được, thì đã là vấn đề rồi. Đệ tử Đại Pháp Nhật Bản chư vị là cứu người Nhật Bản. Đương nhiên trong phản bức hại, đối với cuộc bức hại này của tà đảng Trung Cộng thì mọi người đều lên tiếng, đi ngăn chặn và vạch trần bức hại, đó là trách nhiệm của chúng ta, mà chủ yếu chư vị không phải cứu người sao, [học viên] ở địa phương [nào] thì vẫn là cần cứu người địa phương [đó].

Đệ tử: Vì [Trung Quốc] Đại Lục phong tỏa Internet, rất nhiều từ vựng của Đại Pháp như “Chân-Thiện-Nhẫn”, “Pháp Luân Đại Pháp”, v.v., đều bị lọc mất, do đó một số học viên khi giảng chân tướng qua Internet đã dùng chữ đồng âm để thay thế. Xin hỏi Sư phụ làm vậy có phù hợp không?

Sư phụ: Nếu là trao đổi thông tin giữa các học viên Đại Pháp, thì hẳn là không thành vấn đề. Nếu là chư vị

giảng chân tướng, thì có thể [người ta] đọc không hiểu, không biết là đang nói gì.

Đệ tử: Học viên [Trung Quốc] Đại Lục có thể quảng bá hay truyền bá tiết mục diễn xuất Thần Vận trên Internet không?

Sư phụ: Không được. Mọi người đều biết [xem] tại chỗ Thần Vận có hiệu quả cứu người với lực độ rất lớn. Ở xã hội quốc tế là không phát hành đĩa quang, không bán đĩa DVD, chính là để người ta tới xem tại chỗ. Tại rạp một lúc là giải quyết vấn đề, là có thể cứu người. Qua TV thì rất khó. Đã xem đĩa quang rồi, sẽ có người bèn bảo ‘mình đã xem rồi nên không đi [xem ở rạp] nữa’, nhưng mà đĩa quang kia không có được hiệu quả ấy. Truyền bá [đĩa quang] ở Trung Quốc Đại Lục là vì Thần Vận hiện nay chưa tới đó được, nên tận lực làm vậy thôi, không có sức mạnh lớn đến thế [như ở rạp] nhưng vẫn có tác dụng, vì thế cho nên không được đưa lên mạng lưới Internet. Hễ đưa lên đó, nó là không có giới hạn trong và ngoài nước.

Đệ tử: Không thể đưa nội dung của Pháp Luân Đại Pháp chung với nội dung chia sẻ tâm đắc, âm nhạc hay giảng chân tướng của học viên vào cùng một máy media player, vậy thì nội dung lưu trữ trong điện thoại cầm tay hay máy tính cũng có vấn đề này.

Sư phụ: Chư vị lưu trữ những gì đó, chỉ là để thuận tiện cho bản thân chư vị xem [thì thôi]. Nhưng chư vị nói xem, những gì từ máy media player chư vị phát ra, những điều của Đại Pháp lẫn lộn cùng những thứ của người thường, hay của học viên, [mà] người ta cũng không biết đâu là của Pháp, đâu là của học viên, đâu là của người thường, vậy chẳng phải loạn sao? Đó chẳng

phải chính là có phần giống loạn Pháp sao? (*Sư phụ gật đầu*) Người tu luyện đều cần có trách nhiệm với tu luyện, với Pháp.

Đệ tử: Một số người phụ trách đứng đầu địa phương lạm dụng quyền lực mà Sư phụ trao cho, thao túng việc quyết định các việc lớn nhỏ, bài xích các học viên bất đồng ý kiến. Sau khi Sư phụ kịp thời ngăn lại hành động quá khích đối với rập hát, thì người ra quyết sách không hướng [nội] chính mình, mà đi tra xem ai đã thông tin báo cho Sư phụ.

Sư phụ: Đúng thế. Có những người phụ trách mà tố chất quá người thường rồi. Trước mặt chư vị chính là những người tu luyện như thế này, chính là những người tu luyện ở loại trạng thái này hôm nay, họ chính là có nhiều tư tưởng con người gần đây, nhưng họ là đệ tử Đại Pháp. Nên khó khăn là nhiều thế, lớn thế, chư vị làm người phụ trách thì chư vị phải đổi mặt điều này, chư vị phải nhìn thẳng vào nó, chư vị phải thích hợp với họ. Chư vị muốn theo cách con người mà biến họ thành người như thế nào đó hay thành loại người mà chư vị muốn, thì điều ấy là không thể, cả xã hội này còn không cách nào cải biến họ. Tu Đại Pháp có thể cải biến họ, nhưng mà, cũng là từng tầng từng tầng mà lên, khi chưa đến lúc tới bề mặt thì người ta vẫn là như thế. Chỉ có [những ai] tinh tấn, thì mới có thể tự mình ước thúc chính mình. Nhưng ở tình huống bình thường, có những người thậm chí vẫn chưa ý thức tới được, [và] họ vẫn như thế. Chư vị muốn khiến họ như thế nào đó thì rất khó làm được. Ngay cả tôi làm Sư phụ còn không nói quy định rằng họ là phải có hành vi như thế nào đó. Vậy chư vị làm người phụ trách như thế nào?

Chư vị làm người phụ trách chỉ cho một bộ phận người thôi thì có được chăng? Chư vị muốn đảm đương ra sao? Chư vị đã nghĩ vấn đề này chưa? Chư vị tưởng mọi người như một đàn cừu [ngoan ngoan] nghe theo chư vị dẫn đầu sao? Đó là điều chư vị muốn, nhưng không phải điều tôi muốn. Chính là phức tạp như vậy, chư vị làm thế nào đảm đương tốt người phụ trách của đệ tử Đại Pháp, Sư phụ giao trách nhiệm cho chư vị, chư vị làm thế nào dẫn dắt tốt những người đó cho tôi?

Là khó lắm, nhưng chư vị chẳng phải là người tu luyện sao? Chư vị chẳng phải là người phụ trách của người tu luyện sao? Làm người phụ trách thì áp lực lớn, đúng thế, áp lực nhỏ cũng không là tu luyện nữa. Khó, là rất khó, ngay cả tôi làm Sư phụ cũng biết là khó. Chư vị thấy đó đệ tử Đại Pháp có mâu thuẫn mà cả tôi cũng không trực tiếp giải quyết, [không chừng] tâm chấp trước sẽ khiến họ kháng lại cả tôi. Nháo sự với tôi thì là hỏng rồi, họ rồi sẽ bất kính với Sư phụ, là tội lỗi, cho nên tôi không tới tiếp xúc những việc đó của họ. Ai có mâu thuẫn bèn tìm tôi, (*Sư phụ cười*) [tôi bèn bảo] ai chịu trách nhiệm thì tìm người đó. Cho nên tôi biết khó khăn của chư vị. Nhưng, xoay trở lại mà nói, trong khó khăn ấy mà có thể làm được tốt, thì đó chẳng phải uy đức sao? Trong tu luyện chẳng phải cần giảng tinh tấn sao, giảng đề cao cho nhanh, bước đi tốt hơn nữa trên con đường [thành] Thần ấy sao? Sư phụ thông cảm với chư vị, nhưng mà, cũng đừng quá làm khó các học viên.

Phải rồi, một số việc là không muốn báo Sư phụ. Nếu lối nghĩ này xuất phát từ không muốn thêm phiền cho Sư phụ, thì trái lại là lý do khả dĩ. Nhưng nếu chư vị xuất phát từ tâm người thường, che giấu những thứ

gì đó, thì lại là vấn đề tâm tính. Kỳ thực Sư phụ không muốn biết, thật sự không muốn biết điều ấy, nhưng cái tâm ấy của chư vị sẽ bị cự thế lực nắm cứng.

Đệ tử: Chúng con là những đệ tử [Trung Quốc] Đại Lục vì bị bức hại mà tới hải ngoại, có thể từ hải ngoại mà viết cáo trạng, gửi Viện kiểm sát tối cao hay Toà án tối cao của Trung Quốc, để kiện Giang quý hay không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể, đều có thể, cái này không thành vấn đề. Vì ban đầu khi đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế khởi kiện tà ác, thì cũng là các luật sư đệ tử Đại Pháp chúng ta cùng với các đệ tử Đại Pháp ngoại quốc làm.

Đệ tử: Theo tình huống truyền thông hiện nay, cá nhân [con] cảm thấy chất lượng bài rất khó đạt yêu cầu.

Sư phụ: Muốn làm tốt chất lượng cho kênh truyền thông, thì cần có nhóm nhân viên chuyên nghiệp cao. Tôi nói tới đây, tôi lại nghĩ tới một việc này. Rất nhiều lúc bài viết trên Internet mà tiêu đề tự thị nhi phi, đọc không hiểu. Ngữ pháp tiếng Hán làm thành kiểu gì mà đọc không hiểu là sao? Tiêu đề đọc không hiểu thì có ý tứ gì nữa, cho nên chư vị cần chú ý những việc này.

Đệ tử: Theo tình huống truyền thông hiện nay, cá nhân [con] cảm thấy chất lượng bài rất khó đạt yêu cầu kỹ thuật. Về việc viết bài tin mới thì [ý kiến] nội bộ khác nhau khá lớn, [con] cảm thấy sức cứu người của bài tin là không lớn. [Con] không biết làm thế nào mới có thể đạt yêu cầu của Sư phụ.

Sư phụ: Kỳ thực chư vị không cần lo lắng nhiều thế. Chư vị làm những việc này, Sư phụ đã rất hài lòng rồi. Các kênh truyền thông có tác dụng rất lớn, trong giảng chân tướng, trong phản bức hại, trong cứu người

quả thực có tác dụng rất to lớn rồi. Đương nhiên các bài được viết tốt hơn thì đương nhiên tốt hơn, chứ vị người này bảo cần viết thế này, người kia bảo cần viết thế kia, tranh luận [mãi] cái đó cũng không được. Giống như [vấn đề] phối hợp hạng mục thời trước đây, người này chủ ý này tốt, người kia chủ ý kia tốt, chứ vị thế này cũng không được, thế kia cũng không được, như thế ảnh hưởng đến việc cần làm. Ai thật sự đứng ra làm cũng rất khó khiến mọi người đều hài lòng. Thực hiện tốt hơn, thì đương nhiên là tốt, thực hiện chưa tốt đến thế, thì cũng đừng khiến việc bị trì hoãn. Có những việc thực hiện chưa tốt lắm, nhưng cũng có tác dụng; thực hiện mà tốt hơn, thì đương nhiên tác dụng tốt hơn; nhưng đừng trì hoãn các việc, đừng để nó không có tác dụng.

Đệ tử: Trạng thái sau khi tới Mỹ quốc của con vẫn luôn không được tốt như ở Trung Quốc Đại Lục. Có những quan niệm hậu thiên, [mà con] biết rõ là bất hảo, nhưng rất khó quên đi. Cảm thấy xấu hổ trước Sư phụ.

Sư phụ: [Chư vị] có thể biết được, tôi cảm thấy như thế là rất tốt, đó chính là bắt đầu chuyển biến. Có thể ý thức được nó. Có những học viên [Trung Quốc] Đại Lục họ là không ý thức ra, mà họ vẫn tiếp tục bước bình xông tới. Họ cảm thấy chư vị làm các việc sao lại như thế này. Ý thức tới, thì mới có thể hoà cùng mọi người, người của xã hội quốc tế mới có thể tiếp thụ. Có những lúc cố ý muốn thế nào đó, muốn khiến người khác cải biến phương thức nhận thức, nên họ không hiểu chư vị đang làm chi, thì là phiền toái.

Đệ tử: Đối với vấn đề lấy tội bắt cóc, tra tấn, tội giết người hàng loạt, hay tội phản nhân loại, v.v. để kiện

những cán bộ cấp dưới và cấp trung cực kỳ độc ác của ác đảng thì tồn tại [ý kiến] khác nhau trong các đệ tử, một loại nhìn nhận là không khởi tố, hướng nội tìm, còn một loại nhìn nhận là nên khởi tố.

Sư phụ: Tôi là nghĩ thế này, làm đệ tử Đại Pháp mà nói, thì lấy việc cứu người làm gốc, giống như tôi vừa giảng, trong khi bị lừa dối đầu độc, rất nhiều người, gồm cả cán bộ cũng vậy, cảnh sát cũng vậy, kỳ thực bản thân những sinh mệnh đó không ác, bản thân những sinh mệnh đó không phải là cán bộ tà ác kia. Những sinh mệnh đó có khi vẫn là sinh mệnh rất tốt, nhưng họ khi bị nhồi nhét bởi lừa dối của văn hoá tà đảng, đã bị lạc đường, họ đã làm như thế. Tất nhiên có người là biết rõ, [và] họ thực hiện dưới sai khiến của lợi ích, [thì chúng ta] vẫn cần cho họ cơ hội nghe chân tướng. [Nếu] đưa họ khởi tố, kỳ thực, đó không phải điều chư vị cần làm. Chúng ta ngăn chặn cuộc bức hại này, đó là điều chúng ta cần làm. Loại tâm báo thù, ai bức hại chúng ta, ai như thế nào, loại tâm báo thù ấy thì chư vị không nên có. Người tu luyện mà, chính là cứu người. ‘Các người bức hại ta, ta sẽ nhất định xử lý người’, vậy chẳng phải thành người thường rồi? Không nên có loại tâm báo thù ấy.

Tuy nhiên, tôi cũng bảo mọi người này, tất cả [những ai] tham dự bức hại Pháp Luân Công, họ đều phải hoàn trả. Một lần có đệ tử Đại Pháp nói rằng họ muốn làm sao để tương lai đưa những người tham dự bức hại ra trừng phạt trước luật pháp, tôi bảo là còn cần chư vị quản sao? Bây giờ họ đang trốn chạy cuống lên rồi? Gộp cả hổ và ruồi lại để đập, (*Sư phụ cười, các đệ tử vỗ tay*) hơn nữa đập không nương tay. Pháp Luân

Công chưa hề bình phản, là vì một số người còn chưa được cứu, [và] có những người về tu luyện vẫn chưa lên [tới đó], kết thúc xong thì là xong, do đó hiện nay cựu thế lực không lấy danh nghĩa ‘bình phản Pháp Luân Công’ để xử lý họ, không thể lấy danh nghĩa ‘vì bức hại Pháp Luân Công’ để trừng trị những người kia theo luật pháp. Mà những người đó, trong quãng thời gian bức hại Pháp Luân Công, tà ác vì để có thể khiến họ tham dự bức hại Pháp Luân Công, đã dùng giả dối tà ác để dẫn dụ họ, khiến họ tham ô, khiến họ hủ bại, khiến họ làm các loại việc xấu xa, lại cho họ quyền lực, chính là những người đó, đều đang bị [xử] trị, bị xử lý theo [danh nghĩa] “phần tử hủ bại” hay “phạm tội tham ô”. Chư vị thấy hiện nay chính là như thế, thấy rõ ràng và nói đó là báo ứng, kỳ thực mọi người đều rất rõ ràng, chính là dùng phương thức ấy để xử lý những người kia, khiến họ tự nội tâm biết được đó là báo ứng, tuy nhiên, không theo danh nghĩa ‘kẻ bức hại’ để xử lý những người đó, là vì các việc của đệ tử Đại Pháp vẫn chưa xong.

Đệ tử: Trên Internet trong nước con đã đưa [đoạn phim] tiết mục Thần Vận lên để bạn bè trên Internet xem, và gặp phải phản đối của học viên hải ngoại. Tại sao có thể quảng bá đĩa quang Thần Vận, mà không thể đưa lên mạng lưới Internet?

Sư phụ: Là không được phát tán lên Internet, tôi đã nói rồi. Là vì hễ phát tán lên đó, thì không có giới hạn giữa trong nước và quốc tế, hiệu quả cứu người của [việc] xem Thần Vận tại rạp sẽ bị ảnh hưởng. Có người một khi xem xong đĩa quang, họ nguyên là nên đi xem biểu diễn, nhưng họ đã xem đĩa quang rồi, bèn

không đi xem [biểu diễn] nữa, vậy là lẽ ra được cứu nhưng đã không cứu được, là vì đĩa quang không có sức mạnh lớn đến thế. Vậy thì tại sao có thể phát tán đĩa quang ở trong nước? Là vì Thần Vận chưa tới đó được, có thể khởi được tác dụng lớn ngàn nào thì khởi tác dụng ngàn ấy, nên suy xét như vậy, ngoài ra cũng dễ sao chép làm lậu, không nên muốn làm gì liền làm nấy, do đó không được tùy tiện đưa đĩa quang Thần Vận lên mạng lưới Internet.

Đệ tử: Sư phụ muốn kênh truyền thông chúng con học theo Thần Vận, nhưng tăng quản lý chúng con nói rằng, diễn viên Thần Vận trẻ trung, điều kiện tốt, [còn] chúng con vừa già, vừa không có kinh nghiệm, tình huống khác biệt.

Sư phụ: (mọi người cười) Học theo Thần Vận là học quản lý và kinh nghiệm thành công, chẳng phải học cái đó sao? Nhân viên Thần Vận dùng người trẻ vì đó là cần thiết. Đệ tử Đại Pháp đâu có nói rằng chư vị phải trẻ mới có thể tu luyện; không phải làm diễn viên, thì [già trẻ] hẳn không thành vấn đề. Không được dùng bất kể có gì để tránh qua những việc đệ tử Đại Pháp nên làm mà không làm.

Đệ tử: Có một số đồng tu tham dự hạng mục truyền thông, không có thời gian tham dự tuyến đầu giảng chân tướng. Phải chăng có thể dành thời gian để tham gia giảng chân tướng trực tiếp?

Sư phụ: Thực thi cho tốt kênh truyền thông [thì] sức giảng chân tướng cứu người cũng rất mạnh mẽ, còn có thể kịp thời vạch trần bức hại của tà ác và hủ bại của tà đảng tại Trung Quốc Đại Lục. Đương nhiên hủ bại [riêng nó] không có quan hệ với bức hại, nhưng

những phần tử hủ bại đều là những kẻ bức hại Pháp Luân Công, [hãy] để con người thế gian biết rằng những kẻ đó đang tham dự bức hại. Tôi đã giảng rằng những kẻ bức hại đệ tử Đại Pháp đều phải hoàn trả gấp bội khi chịu nghiệp báo. Chư vị hãy xem xem ở Trung Quốc Đại Lục hiện nay như thế nào? Những năm bức hại Pháp Luân Công, làm ra cuộc khủng bố đỏ, những năm tạo ra áp lực rất lớn về tinh thần lên các đệ tử Đại Pháp, [và] ngày nay chúng đều đang phải gánh chịu, những phần tử hủ bại đều đang gánh chịu, chẳng phải như thế sao? (mọi người vỗ tay)

Đệ tử: Minh Huệ Net yêu cầu các điểm tư liệu là lập ra khắp nơi ở [Trung Quốc] Đại Lục, và [duy trì] liên hệ đơn tuyến [riêng lẻ] với Minh Huệ Net, nhưng có những người điều phối tại [Trung Quốc] Đại Lục không chú ý an toàn cho điểm tư liệu, lấy danh nghĩa “phối hợp chính thể” để đi các nơi, đem các điểm tư liệu vào nắm chặt trong tay, [khiến] tất cả đồng tu của các điểm tư liệu đều chuyển động quanh mình.

Sư phụ: Nhân tâm, chính là nhân tâm. Tâm danh lợi, tâm hiển thị, loại tâm hiếu thắng. Không lo lắng an toàn của học viên, gây khó khăn, nguy hiểm cho đệ tử Đại Pháp. Tất cả những người như thế, tất cả những người đi khắp nơi và nắm lấy tình huống học viên như thế, riêng cái tâm ấy đã không đúng, trong đó cũng có một số là có động cơ khác. Do đó cần chú ý vấn đề này, không được cấp cơ hội cho những người như vậy.

Đệ tử: Đệ tử thấy trong [hạng mục] truyền thông rất nhiều đồng tu phó xuất rất nhiều thời gian và tâm huyết, nhưng rất nhiều người yêu cầu bản thân không cao, không nguyện [ý] học tập, làm việc hết sức không

chuyên nghiệp, hoàn toàn không cách nào so được với công ty người thường, do đó [con] cảm thấy rất bị quan [về việc] kênh truyền thông thật sự có thể trở thành kênh truyền thông cỡ lớn trên thế giới.

Sư phụ: Phải rồi, một số người chính là mang tư tưởng tạm thời mà làm việc, họ không hề nghĩ xem điều mình đang làm là gì. Tôi từng giảng cho người phụ trách kênh thông tin, tôi nói rằng tương lai chư vị khẳng định sẽ là các kênh thông tấn lớn nhất thế giới. Chư vị làm kênh thông tin cho tốt [là] trách nhiệm trọng đại, những gì mà đệ tử Đại Pháp làm, tương lai [sẽ được] xã hội nhân loại lưu truyền, và các kênh thông tin của chư vị cũng sẽ được lưu truyền một mạch về sau, trở thành kênh thông tấn chủ yếu của xã hội nhân loại. Bởi vì khi nhân loại biết được chư vị cứu họ, mọi người hãy nghĩ xem, đối với các hạng mục mà đệ tử Đại Pháp làm, họ sẽ đối đãi như thế nào? Họ sẽ coi đó là vinh diệu. (vỗ tay) Nhưng chư vị có một số người thực thi không ra sao cả, ít nhất những điều chư vị thực thi không ra sao cả, phải vậy không? Mọi người đều muốn thêm quầng sáng cho các hạng mục của đệ tử Đại Pháp, [mà] chư vị nơi đây không khởi được tác dụng quầng sáng, lại còn có tác dụng phản lại, cái đó là không nên.

Đệ tử: Chính Pháp sắp vào đoạn cuối rồi, rất nhiều học viên không lý giải được hình thế của Hồng Kông vì sao càng ngày càng tà ác, một mạch không ngừng?

Sư phụ: Kỳ thực chư vị hãy nghĩ xem, hình thế của Hồng Kông, nếu so sánh với thời mới bức hại, chẳng phải tốt hơn so với thời đó? Lẽ nào [nói là] ‘càng ngày càng tà ác’? Hiện nay giảng chân tướng cũng giảng tốt mà, chư vị [làm] thoái đảng mỗi ngày thoái được nhiều

mà, trước đây có làm được vậy không? Làm không được. [Đúng là] tà ác can nhiễu, nhưng hỏi Hồng Kông là nơi nào? Là bên miệng của tà ác, chư vị đang ở đó nhố răng tà ác, đúng không? (*Sư phụ cười*) Tôi nói đệ tử Đại Pháp thật xuất sắc, chớ thấy những khó khăn đó, cự thể lực cho rằng là nên phải như vậy. Tà ác cũng không động đến được chư vị, nhưng cũng sẽ không dễ chư vị dễ dàng một cách an nhàn thoải mái đâu, đây chính là con đường của đệ tử Đại Pháp, chính là ma nạn mà đệ tử Đại Pháp bị cự thể lực cưỡng ép thêm vào. Đó là phiền toái can nhiễu, cũng là chư vị cứu người mà dẫn tới, nghiệp lực mà người ta nợ đều sẽ bị cự thể lực lợi dụng để khởi tác dụng cản trở.

Đệ tử: Gần bên [con] đã có ba vị đồng tu xuất hiện thoái hoá trí lực ở các mức độ khác nhau, phản ứng trì độn, bác sỹ bảo là bị teo nhược tiểu não. Trong đó một vị đã qua đời.

Sư phụ: Nếu là [Trung Quốc] Đại Lục thì là bị bức hại tạo thành. Nếu là ở quốc ngoại, các đệ tử Đại Pháp có kinh nghiệm đều biết, không có bất kỳ việc gì là ngẫu nhiên phát sinh ở trên thân đệ tử Đại Pháp. Tôi nói quả thực nên phải tự xét chính mình một cách hết sức thiết thực về [phương diện] tu luyện. Không được coi thường coi nhẹ những việc mà chư vị cảm thấy không phải việc gì lớn. [Hãy] từ tiêu chuẩn tu luyện mà xét vấn đề, chư vị xem là vấn đề nhỏ, [nhưng] cự thể lực theo thái độ của đệ tử Đại Pháp mà xét, chúng lại không hề nhỏ. Những việc mà chư vị cảm thấy không trọng yếu, thông thường đều là [vì] dùng tiêu chuẩn người thường mà đo lường bản thân, chứ không dùng Pháp! Kỳ thực đệ tử Đại Pháp đều rất xuất sắc, gồm cả [trường hợp đang

nói đến] như thế này, đó đều là khi chứng thực Pháp vì duy hộ Pháp, vì phó xuất để cứu người mà bị bức hại, cả tôi cũng nhìn nhận như thế. Nhưng tôi cảm thấy không đáng giá: đệ tử Đại Pháp nhiều ngàn ấy [thôi] đối diện với 7 tỷ người toàn thế giới, chúng ta có thể cứu được bao nhiêu? Khi cần chư vị, thì [chư vị] đã rời đi rồi.

Đệ tử: Có những đồng tu giảng chân tướng tại điểm du lịch nhìn nhận rằng, người [Trung Quốc] Đại Lục qua thời gian lâu bị tà đảng khống chế nên hầu muốn tam thoái cũng không dám biểu thị rõ ra, vì thế khi hỏi là có muốn thoái không, chỉ cần đối phương gật đầu hoặc mỉm cười, thì đồng tu bèn giúp tam thoái.

Sư phụ: Cái đó không được. Không được đâu! Nhất định cần họ đồng ý. Nếu họ không biểu thị thoái xuất, không nói ra, thì không tính, là vì họ đã tuyên thệ vì tà đảng, vì tà đảng mà cống hiến mà thậm chí hiến thân, những lời đó là đã nói ra rồi.

Đệ tử: Thời đầu bức hại, có học viên làm ra những sách Đại Pháp nhưng không phù hợp yêu cầu, còn có [người] dùng hình Sư tôn để làm vòng cổ. Chúng con sau khi thấy đã yêu cầu bỏ xuống [và đưa cho chúng con], bảo đồng tu đừng làm thế nữa, đừng lưu truyền nữa. Đưa đến tay chúng con, nhưng chúng con vẫn không dám xử lý.

Sư phụ: Có những tư liệu đã quá kỳ [lạc hậu], sách Đại Pháp mà in sai, tôi đều bảo họ có thể đốt đi, nhưng khi đốt, không được quá tùy ý, có thể đốt.

Đệ tử: Ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, mấy năm trước phát sinh những việc như thu tiền, diễn giảng loạn Pháp, v.v., hơn nữa sau này vẫn luôn tồn tại. Rất nhiều học viên tham gia mà đến tận bây giờ vẫn không tỉnh ngộ ra, vẫn

chưa hề vãn hồi tổn thất, mà có một số biểu hiện dường như tinh tấn lắm, trên thực tế là né tránh và che giấu. Chúng con nên làm thế nào?

Sư phụ: Có những người lẫn lộn vào [cộng đồng] Đại Pháp, có những người dúi vào sơ hở trong Đại Pháp. Có [những người] là không tinh tấn về tu luyện mà thành ra như thế, có [những người] là có động cơ khác, là đang lợi dụng sự lương thiện của đệ tử Đại Pháp mà dúi vào. Do đó về những việc thế này, chư vị nhất định phải hết sức chú ý. [Khi] chư vị tán đồng trợ giúp ai đó, chư vị trợ cấp tiền bạc cho ai đó, chư vị nhất định phải biết họ làm gì [với trợ giúp đó], [biết] một cách hết sức rõ ràng, nếu không chư vị không thể làm thế. Chư vị tuy [chỉ] là đưa tiền cho họ, chư vị cũng bằng như ủng hộ họ làm như vậy, chư vị cũng là sai, do đó cự thế lực sẽ không coi chư vị là như kẻ bị lừa dối, chúng nhìn nhận rằng chư vị là cùng một nhóm, chư vị là ủng hộ họ, cho nên mọi người phải hết sức chú ý những việc thế này.

Khi tôi đang nói vấn đề này, có người nghĩ: ‘Mình về tư tưởng là không có nghĩ thế, mình là đệ tử Đại Pháp, mình lẽ nào ủng hộ họ chứ?’ Biểu hiện ra của người ta và kết quả của sự việc thì mới là biểu hiện chân thực của sinh mệnh, chư Thần là nhìn như vậy. Không phải [vấn đề] những gì mà sinh mệnh mở miệng ra nói là khác với những gì thực hiện, [mà là] sinh mệnh cao tăng là nhìn xét vấn đề như vậy đó. Có những người chính là từ tiên thiên đã khiến họ sẽ hạ xuống để làm như vậy. Từ miệng họ nói là tốt đấy, [nhưng] kết quả họ làm là phản lại, rất nhiều người từ tiên thiên đã định ra là hạ xuống thì biểu hiện như thế. Trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng khi Đại Pháp hồng truyền,

tất cả sinh mệnh đều sẽ vì Đại Pháp mà đến, nhưng mà, không nhất định là đến để đắc Pháp, rất nhiều là đến để khởi tác dụng phụ [diện].

Đệ tử: Ở [Trung Quốc] Đại Lục đã từ rất lâu rồi, khắp các nơi vẫn luôn có không ít đồng tu làm điều phối vốn có năng lực rất mạnh và có thể phát huy tác dụng rất lớn đã bị bức hại nghiêm trọng nhất, kể cả can nhiễu bức hại với hình thức như mâu thuẫn hay bài xích giữa các đồng tu, nghiệp bệnh, v.v. Phải chăng có nguyên nhân là đã từng có tác dụng phụ [diện] trong công tác của bản thân họ?

Sư phụ: Tình huống [Trung Quốc] Đại Lục rất phức tạp, niệm đầu chỉ hơi không đúng, cự thế lực bèn tóm cứng chỗ sơ hở, do đó cần đặc biệt lưu ý về tu luyện bản thân, về động cơ làm việc, dù sao thì chư vị là đang trong hoàn cảnh khủng bố đỏ.

Đệ tử: (văn dịch) Con là đệ tử Đại Pháp Thổ Nhĩ Kỳ, một số đệ tử cũ không tham gia học Pháp tập thể và hạng mục Đại Pháp, chúng con làm thế nào thành một chính thể?

Sư phụ: Kỳ thực, tôi từng giảng cho những người phụ trách Châu Âu, tôi nói rằng đệ tử Đại Pháp vào thời đầu cuộc bức hại, Châu Âu đã có tác dụng to lớn phi thường, lực phản bức hại rất lớn, cái tâm ấy của mọi người, quả thực có thể tụ lại cùng nhau, [nhưng] về sau dần dần càng ngày càng lợi lỏng. Tôi bèn giảng với những người phụ trách Châu Âu, tôi nói rằng làm thế nào về tu luyện khiến mọi người thật sự thiết thực hơn lên, có thể quả thực như một đệ tử Đại Pháp. Nếu chư vị không thể đạt được [việc] bỏ công phu vào tu luyện, thì sẽ tản mất, người sẽ trôi mất, ngay cả về hình

thức [chư vị] khiến họ tụ lại, làm gì cũng tụ hợp lại như người thường thì cũng không khác gì đâu, cũng không lưu họ lại nổi đâu. Là vì đã là sinh mệnh mà nói, họ là vì để đắc Pháp, họ là vì để tu luyện, là quan niệm hậu thiên ảnh hưởng việc họ đắc Pháp, ảnh hưởng họ tiến về phía trước. Họ ý thức không được những điều đó, học viên cũ nhất định cần theo Pháp mà dẫn dắt họ.

Đệ tử: [Theo] con thấy thì vấn đề chủ yếu của kinh doanh kênh thông tin là quá chạy theo lợi ích trước mắt, dùng danh lợi để kích lệ học viên bán hàng, khiến họ phân chia thành các cá thể, cạnh tranh lẫn nhau, phòng ngừa và bí mật lẫn nhau. Ngay cả khi hợp mặt còn không thể tự do phát biểu, năng lực và trí huệ của người tu luyện đã bị hạn chế chặt chẽ.

Sư phụ: Đúng thế. Đây là thói xấu của người Trung Quốc cận đại. Có người nói rằng người Trung Quốc làm không được doanh nghiệp lớn. Tôi bảo mọi người này, người của xã hội quốc tế, tâm thái họ làm kinh doanh là thế nào? Họ làm kinh doanh dù nhỏ hay lớn, họ đều đặt nó thành một bộ phận cuộc sống của chính họ, họ là tận tâm tận lực làm nó cho tốt, sẽ làm cho nó được rất lâu dài. Loại tâm thái này sẽ khiến thái độ công tác, chất lượng sản phẩm rất là tốt. Rất nhiều người [Trung Quốc] Đại Lục, cứ là muốn phát tài sau một đêm, làm việc không có tính toán lâu dài, người của các nước khác không suy nghĩ thế, kinh doanh ấy là công tác, là cuộc đời của bản thân họ, chỉ nghĩ đạt hồi báo bình thường, họ là có lối nghĩ như thế. Lối làm việc của chư vị trong kênh thông tấn, trong các hạng mục các nơi, có những lúc đều có thể biểu lộ ra loại tác phong đó, cần chú ý những việc này.

Đệ tử: Giảng chân tướng ở rất nhiều điểm du lịch ở Đài Bắc gặp phải can nhiễu của đoàn thể tà ác, đối đãi như thế nào.

Sư phụ: (Sư phụ mỉm cười) Dù sao thì cũng là ma nạn, tà ác lợi dụng kẽ hở của xã hội tự do. Đặc vụ Trung Cộng lợi dụng kẽ hở của tự do ngôn luận của xã hội tự do. Kỳ thực, tà đảng Trung Cộng là ma quỷ, thời chiến tranh lạnh, hoặc vào thời đầu khi thế giới vừa mới xuất hiện tà đảng, con người toàn thế giới đều phản đối, chính phủ các quốc gia toàn thế giới đều hạn chế chúng, không cho chúng tồn tại, càng không cho chúng làm ra những hoạt động, tụ tập, thị uy, đều không cho phép, coi chúng là ma quỷ, đó mới là hồng thủy mãnh thú thật sự. Nhưng mà hiện nay, dần dần, ý thức của người ở xã hội quốc tế đã buông lỏng rồi, cảm thấy cả cộng sản Đông Âu đã sụp đổ rồi, nên càng ngày càng buông lỏng, nó dám ngay ở quốc gia phản đối cộng sản [như] Đài Loan mà lớn mật vùng cờ tà đảng hò hét ầm ĩ. Cái đó xem ra kỳ lạ lắm. Dù thế nào đi nữa, mọi người hãy coi đó là khó khăn, khó khăn khi cứu người, nên làm thế nào thì hãy làm như thế, đừng chịu ảnh hưởng của nó, [thì] nó cũng không có ý tứ [làm tiếp những thứ đó nữa].

Đệ tử: Đến cửa từng nhà từng hộ để treo [giới thiệu] đã trở thành một trong những hình thức quảng bá bán vé Thần Vận của chúng ta. Hàng năm người điều phối đều thỉnh mời rất nhiều đồng tu mới đến từ [Trung Quốc] Đại Lục tham dự hạng mục này. Cách làm của người phụ trách là khiến đồng tu địa phương tới quyên góp tiền vật để cung cấp chi phí ăn ở cho những đồng tu bên ngoài. Khoản chi phí đó là không tính trong chi phí

của Thần Vận, và cũng không có hoàn toàn được tổng kết kế toán nhập-xuất một cách công khai. Người phụ trách thông thường là toàn thời gian tham gia quảng bá Thần Vận, chi tiêu cuộc sống của bản thân hẳn là có gánh nặng rất lớn, đồng thời trợ giúp những đồng tu từ ngoài tới mà chưa có [giấy tờ chứng nhận] thân phận đi xin tị nạn chính trị, làm thế liệu có thể tạo thành lấy việc quảng bá Thần Vận [làm động cơ] xin tị nạn chính trị?

Sư phụ: Tôi nghĩ thế này, một số địa phương, muốn khai mở cuộc diện cho quảng bá Thần Vận, bèn mời học viên nơi khác tới hoặc học viên mới tham gia. Nói một cách nghiêm khắc, nếu không phải [thuộc] bộ phận then chốt, hẳn là sẽ không thành vấn đề. Treo trước cửa là không cần chú vị giảng chân tướng trực tiếp, [cũng] hẳn là không có vấn đề. Thời đầu khi tà ác Trung Cộng làm loạn rất nghiêm trọng, Thần Vận cũng chưa nổi danh như thế này ở xã hội, người ta chưa biết đến, do đó thời bấy giờ những quảng cáo treo cửa nhà mà Thần Vận chế tạo cũng không tinh mỹ lắm, người ta còn coi đó như quảng cáo rác, cộng thêm vào đó là đặc vụ tà đảng làm loạn và vu khống. Nhưng nay đã khác rồi, ít nhất tại Mỹ quốc, ai cũng biết Thần Vận, người lớn trẻ em đều biết đến Thần Vận, họ biết rằng Thần Vận là biểu diễn cao cấp, là nhất lưu, do đó khi chú vị tới các khu nhà ở tốt mà treo những quảng cáo được chế tạo rất tinh mỹ ở cửa nhà của họ, thì tôi bảo chú vị này, họ không hề có phản cảm, mà đều cảm thấy rằng, ‘Ồ, Thần Vận’. Trong tâm họ nghĩ: ‘Đây là biểu diễn mà chúng ta nên xem’. Nói chung là như thế. Tuy nhiên có một số khu cá biệt đựng phải một số trường hợp cực kỳ cá biệt gọi điện thoại phàn nàn, nhưng chú vị hãy truy

tra, thì họ là người Trung Quốc cố ý làm, những người Trung Quốc đó [nếu] không phải là bị Trung Cộng đầu độc, thì bản thân họ chính là đặc vụ, muốn làm những việc phá hoại. Đừng vì họ mà bị ảnh hưởng.

Đệ tử: Những tạp chí không có nội dung giảng chân tướng, nhất là hao phí nhân lực, không có lãi, thì có nhất định phải làm không?

Sư phụ: Không giảng chân tướng, đương nhiên không được, đệ tử Đại Pháp đi tham gia những cái đó để làm gì? Nhưng sức mạnh giảng chân tướng lớn hay nhỏ thì là việc khác. Còn làm ấy là công ty người thường, thì tôi không phản đối, mọi người đều đang công tác trong xã hội người thường mà, vẫn là cần cần nhắc đến cuộc sống của chư vị. Nếu là kênh thông tin do các đệ tử Đại Pháp làm thì để xâm nhập xã hội chủ lưu, ít bài chân tướng, đó là vấn đề phương thức. Xâm nhập xã hội chủ lưu, bài chân tướng nhiều thì cũng quá thực không được.

Đệ tử: (văn dịch) Người điều phối hạng mục đôi khi truyền lời mà Ngài bảo họ cho chúng con, chúng con đối đãi ra sao với tin tức đã qua trung gian như thế? (mọi người cười)

Sư phụ: (Sư phụ cười ha ha) Phải rồi, có một số người phụ trách, làm việc làm không được bèn mang Sư phụ ra. [Rằng] Sư phụ nói đó, Sư phụ đã nói như thế. Kỳ thực khi chư vị vừa nói ra Sư phụ đã bảo gì, thì trong tâm học viên lập tức bèn nghĩ rằng, bèn biết rằng, năng lực của chư vị không đạt, chư vị mang danh của Sư phụ ra. (các đệ tử vỗ tay) Do đó đôi khi, có những người mà việc nhỏ việc lớn đều muốn tìm Sư phụ, bây giờ tôi đều cự tuyệt hết. Là muốn Sư phụ khẳng định,

đa số là [do gặp] cản trở. Tôi hề biểu đạt thái độ, họ bèn quay về nói ra những lời nào đó khác, bảo rằng Sư phụ đã khẳng định rồi. Kỳ thực, trước đây tôi vẫn luôn nói thế này, [khi] ai đó bảo việc này Ngài xem con làm thế này có được hay không, [và] tôi bảo rằng các hạng mục mà đệ tử Đại Pháp làm, thì Sư phụ đều không phản đối, cảm thấy nên làm sao thì hãy làm vậy. Ài, chính là nói một câu như vậy, người ấy quay lại bèn bảo rằng, Sư phụ khẳng định rồi, và chúng ta hãy làm thế này. [Có ai] không nghe theo thì bèn nói “Đây là điều Sư phụ đã khẳng định”. (mọi người cười) Vậy là đã khác đi rồi, phải không? Do đó có những lúc tôi không tiếp đãi [những học viên đó] nữa.

Tu luyện là việc của bản thân chư vị, làm thế nào cho tốt, làm thế nào phối hợp tốt đẹp với mọi người, đó là con đường của chư vị phải đi. Đó là một phần trong tu luyện của chư vị, chư vị lẽ nào đẩy nó cho Sư phụ? Chư vị sao lại cự tuyệt nó?

Đệ tử: Trên 8000 đệ tử Đại Pháp từ hơn 50 quốc gia và địa khu xin vấn an Sư phụ. (các đệ tử vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu)

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (Sư phụ hợp thập) Tu luyện là gốc rễ, cứu người là trách nhiệm của chư vị, hai điều ấy đều cần làm cho tốt. Tôi nghĩ rằng, Pháp hội của chúng ta, mỗi lần, mọi người có biết vé máy bay chi tốn bao nhiêu tiền không? Một khoản rất lớn. Ăn, ở, chi phí là bao nhiêu? Tự nguyên Đại Pháp, đặc biệt là ở xã hội quốc tế, đều hết sức hữu hạn. Mọi người không được để Pháp hội rơi vào hình thức, cũng không được đem Pháp hội như một phương thức mà Sư phụ giảng điều gì đó, và bản thân đi truyền bá tin tức. Sư phụ

chờ mong rằng chư vị có thể sớm đề cao, thông qua Pháp hội này mà thật sự có thể giải quyết được những chướng ngại gặp phải trong tu luyện của mình, thế nên khi Pháp hội hoàn tất, không nên là rời đi mà không thu hoạch được gì.

Đây không phải tụ hội, một loại tụ hội mà mọi người gặp mặt nhau một chút. Tu luyện là nghiêm túc. Cự thể lực tại sao bức hại như thế? Hình thế này tại sao tàn khốc như vậy? Mà chúng là rất nghiêm túc! Chư vị tự mình tu chính bản thân mình, mà còn không nghiêm túc, [thì] đó là có lỗi với chính mình, càng có lỗi với những sinh mệnh cần chư vị cứu độ. Cho nên mong mọi người rằng —lời nói ra thì là nói vậy thôi— có thể tinh tấn, có thể nhận thức Pháp được bao nhiêu, đó đều nhờ vào bản thân chư vị tu. Làm Sư phụ mà giảng, chính là hy vọng rằng chư vị trên con đường [thành] Thần, tiến bước nhanh hơn, tốt đẹp hơn. Cảm ơn mọi người. (*Sư phụ hợp thập, các đệ tử vỗ tay thời gian lâu. Sư phụ vỗ tay [tạm biệt] toàn hội trường. Sư phụ rời đi, các đệ tử tiếp tục đứng, tiếp tục vỗ tay về hướng Sư phụ rời đi.*)

Ghi chú: (*ghi chú của người dịch Trung Việt, chỉ có tác dụng tham khảo*).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2015/5/21/309837.html>

Có tham khảo bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2015/5/31/150850.html>

Dịch ngày: 4-7-2015; bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

▪ **bình phản:** giải oan, trả lại thanh danh, khôi phục lại quyền lợi cho nhóm người sau một thời bị đàn áp; một chiêu chính trị giả tạo của cộng sản kiểu như xin lỗi nhân dân sau cải cách ruộng đất.

▪ **đệ nhất phụ trách nhân:** người phụ trách số một [của Đại Pháp Học Hội] các nơi, tạm dịch là *người phụ trách đứng đầu*.

▪ **hổ, ruồi:** nói về cán bộ cấp cao (*hổ*) và cấp thấp (*ruồi*), đối tượng bị thanh trừng trong chiến dịch đang diễn ra ở Trung Quốc.

▪ **khai môn kiến sơn:** mở cửa thấy núi, nói chuyện thẳng vào điểm chính, không vòng vèo.

▪ **khai thiên tịch địa:** khai trời mở đất, khai mở thiên địa, tạo ra trời đất.

▪ **nhân bì:** tạm dịch là *bộ da người*.

▪ **phô thiên cái địa:** tạm dịch là *rợp trời dậy đất*.

▪ **quãng tám:** (*bát độ, octave*) đô rê mi pha sol la si, 7 nốt nhạc đó cộng với 5 nốt thăng (giáng) là thành 12 nốt nhạc, gọi là 1 quãng tám; nếu nhân đôi tần số âm thanh lên, thì lại thu được 1 quãng tám cao hơn, còn nếu chia đôi tần số âm thanh thì thu được 1 quãng tám thấp hơn. *Ngũ âm* của phương Đông (cung thương chuyển gốc vũ) là cũng tương tự với lối chia *bảy nốt* của phương Tây này.

▪ **tự thị nhi phi:** như đúng mà thực ra là không đúng, tựa như thế mà thực ra không phải thế.

▪ **vô lượng vô tế:** số lượng nhiều vô kể không tính đếm được, không có ranh giới ngăn mé.

▪ **xích chanh hoàng lục thanh lam tử:** đỏ, da cam, vàng, xanh lá cây, xanh da trời, xanh nước biển, tím; tạm dịch thành *đỏ cam vàng lục lam chàm tím* (theo cách nói thông dụng trong tiếng Việt); bảy màu sắc này là nói trải phổ dải ánh sáng mà mắt người nhìn thấy được; cách chia thành 7 màu là ý nói về dải chuyển màu liên tục với đại diện là 7 màu, chứ không nhất thiết phải đúng là 7 màu, vì thế có lối

nói *ngũ sắc cầu vồng* (chia thành 5 màu đại diện) hoặc *thất thái cầu vồng* (chia làm 7 màu đại diện); nghĩa là chia làm 5 màu hay 7 màu thì đều cùng là nói về một khái niệm. Bài «Tầng thứ trong quá trình tu luyện» trong «Chuyển Pháp Luân quyển 2», và phần giảng Pháp về «Chu Thiên» «Bài giảng thứ Tám» của thu âm Giảng Pháp Quảng Châu có đề cập đến 9 màu.